

Μαρμαρινά

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΑΒΙΟΥΝΤΩΝ
ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ

ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 42/43

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚ. ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΣ ΔΙΣΙΣ: Φ. ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΑΡΙΘ. 41

Δ' ΒΡΙΟΣ 1949 - ΙΑΝ' ΡΙΟΣ 1950
ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΝΙΑΙΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΗ ΑΝΑΤΕΝΙΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΔΑΦΟΣ ΧΡΕΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Τὰ «Μαρμαρινά Νέα» με δικαιολογημένη συγκίνηση φέρουν σήμερα στην δημοσιότητα την παρακάτω ειχερή επιστολή του καθηγητού κ. Πολύδωρον Παπαχριστοδούλου, που είναι ένας ύμνος για τὸ πατριωτικὸ ἔργο των καὶ μιὰ μεγάλη ἠθικὴ ἀμοιβὴ γιὰ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας των νὰ διατηρηθοῦν ἀλώβητον τὴν Μαρμαρινή Ἰδέα ἀνάμεσα στὴν συνεχῶς διαμορφούμενη σημερινὴ κοινωνία, που ζοῦν καὶ οἱ Μαρμαρινοὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐκπατρισμοῦ των, καὶ τὴν παραδώσουν στοὺς νεωτέρους Μαρμαρινούς πρὸς διαίωναίς της.

Τὰ «Μαρμαρινά Νέα» εὐχαριστοῦν ὀλόθερμα τὸν κ. Παπαχριστοδούλου γιὰ τοὺς τιμητικὸς ἐπαίνους του καὶ τὶς Χριστογεννατικὲς εὐχὲς του.

Πρὸς

Τὰ «Μαρμαρινά Νέα»

Ὅσες φορές λαβαίνω τὸ περισπούδαστο περιοδικὸ φύλλο σας με πιάνει μιὰ βαθειὰ συγκίνηση. Ἀνυψώνονται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου νοσταλγικὰ τὰ περασμένα. Καὶ νοσταλγῶ. Καὶ σὰ νοσταλγὸς ταξιδεύω στὰ Πάτριά σας.

Δὲν πάτησα ποτὲ τὰ νησιά σας, οὔτε γνώρισα τὰ σφριγῶντα χωριά σας, ὅπου ἔσφυζε ἡ ναυτικὴ ζωὴ καὶ συνεχίζονταν χιλιάδων χρόνων ζωὴ τῶν τρυγητάδων τῆς θάλασσας. Δὲν πάτησα τὰ μέρη σας, ἀλλὰ θάρρεις καὶ τάξαιρα καὶ τὰ ξαίρω. Ὅλα γνῶριμα. Ἔτσι χάνουμι παρατηρώντας

τὶς παλῆς φωτογραφίες τῶν μερῶν σας. Πρόσωπα καὶ πράγματα, μορφές καὶ προσωπικότητες, ἰδρύματα, καὶ εὐαγὴ χίτρια μαρμαρένια, που διαλαλοῦν τὴν ἑλληνικότητά τους.

Στὰ «Μαρμαρινά Νέα» βλέπω νὰ ξαναζοῦν τὰ Μαρμαρονήσια αὐτούσια, νὰ ὀρθώνονται καὶ πάλι. Ἑλληνικὰ καὶ νὰ διακηρύχουν πῶς ὁ λαὸς δὲ λησμονεῖ, ἀλλὰ νοσταλγεῖ τὴν Πατρίδα του.

Αὐτὴ ἡ νοσταλγία εἶναι τοῦ συγκρατεῖ τὸ παρελθόν, που διεγείρει τὸ παρὸν καὶ που προσβλέπει στὸ μέλλον. Αὐτὴ τὴ νοσταλγία καλλιεργῶν τὰ «Μαρμαρινά Νέα» καὶ εὐχομαι νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν αὐτὴν τὴν

Πατριωτικὴ πορεία. Ἡ ἱστορία δὲ γνωρίζουμε τί θὰ διαγράψῃ γιὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς. Δὲν εἶναι ἀπίθανη ἡ ἐπιστροφή στὶς Πατρίδες μας, που πρέπει νὰ τὴν καλλιεργοῦμε εἰρηνικὰ καὶ ἀδιάκοπα.

Εὐχομαι στὰ «Μαρμαρινά Νέα» νὰ καλλιεργοῦν αὐτὸ τὸ ἰδεώδες καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν ὅτι ἓνα μεγάλο ἔργο τους εἶναι: ἡ συλλογὴ τοῦ λαογραφικοῦ ὑλικοῦ τῆς Πατρίδος των.

Καλὰ Χριστοῦγεννα

Ἀθῆναι, Δεκέμβριος 1949

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ε. Βαλοσμή - Ν. Λαμπαδαρίδης
Προκοννησιακά Ἱστορικά

Κριτικὸν σημείωμα κ. Πολ. Παπαχριστοδούλου, δημοσιευθὲν ἐπὶ 14 τόμον τοῦ Δελ. Θράκης

Ἡ Προκοννησία, ἡ Ἰσθμὸς καὶ Προκοννησία καὶ Νηεὶς καὶ Ἐλαφόνησος καὶ Προκοννησία καλεῖται καὶ κοινῶς Μαρμαρά, ἐξαιρουμένη μετὰ τὸ Κεζίκου πρὸς ἀνατολὰς καὶ τὸ Ἑλλησπόντου πρὸς δυσμὰς εἶναι τετμημένη εἰς φθόνον Ἀρχιεπισκόπου, Ἐργάται μαρμαρά ἄνω καὶ κάτω, γιρίζει μίλλια 30. Περὶ αὐτὴν εἶναι καὶ ἄλλα νησιά, ὡς τὰ Φανάρι, ἡ Κωνσταντὴ κατοικοῦμένη, Ἄλωνα, ἦες καὶ Νηεὶς καὶ Προκοννησία καλεῖται. Τὸν δὲ Ἄλωνα, καὶ ὅσα τῶν Τούρκων Πασῶ Λιμῶν, κατοικοῦμένη ἔσ' ἀνατολῶν καὶ τὰ ἔξω. Ἀπὸ γὰρ οἱ ὁ γεωγραφὸς Μελέτιος μιλοῦντας γιὰ τὴν Θάκην, τῆς ὁποίας θεωρεῖ τὰ νησιά αὐτὰ μέρος ἀνατολιστικόν.

Στὰ 1940 δύο ἀπὸ τὴν Μαρμαρὰ λαμπροὶ κῆρυκες, φιλόμοισοι καὶ ἱστοριογράφοι, ποὺ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους - τὸ νησι τους - ἐξέδωκαν ἓνα ἱστοριογραφικὸν μετὰ τίτλου «Προκοννησιακά Ἱστορικά» μετὰ προλόγου τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καὶ μεγάλου χαρτοφύλακος καὶ χρονολόγου τῆς Μ. Ἐκκλησίας Μανουὴλ Γ. Γεδεῶν. Εἶναι ὁ ἔβδομος Βολῆμος καὶ Νικ. Λαμπαδαρίδης. Στὸ ἔργο προτάσσουσι μιὰ βιβλιογραφία, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πηγὴν ἀπὸ ἧς ἀρθροῦσαν τὴν πληροφάνειάν τους. Ὁ πρόλογος τοῦ Μ. Γεδεῶν εἶναι θαυμαστὸς καὶ διαφωτιστικὸς, καθὼς ὁ Γεδεῶν ἔγραψε τὴν Προκοννησίαν του (1892) καὶ ὡς ἔφησε ἑσπεντῆς. «Τὰ ὅλα ταῦτα ἠδυνήθησαν νὰ γράψω μετὰ πολλῆς δυσκολίας» ἀλλ' ἠσθεῖται ὅτι προσήλθει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγαπητῆς μου ἐν τῇ Προκοννησίᾳ τετρανήσου ἐν χιλιετίῳ.

Τὸ ἔργον διαίρεται εἰς κεφάλαια: Γενικὴ ἱστορικὴ ἀνασκόπησις, ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ χρόνοι, ρωμαϊκοὶ χρόνοι, βυζαντινοὶ χρόνοι, νεώτεροι χρόνοι. Τὰ ἐπὶ τῆς Προκοννησίας χωρία. Τὰ μεγάλα βουνὰ τοῦ Μαρμαρὰ κλπ. Ἡ μέθοδος τῆς ἐργασίας, ποὺ χρησιμοποίησαν οἱ συγγραφεῖς εἶναι ἡ ἀσπὴ. Τὸ πλῆθος ὀλικῶν τῶν χρησιμοποιήσαν καταλλήλως καὶ τοὺς κατέβαν μεθοδικῶς ὥστε νὰ ἐκφραστοῦν ἓνα ἀκριβετικὸν σύνολο, ποὺ στέκεται καὶ συντρέχει στὴν ἔρευνα τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης σ' ὅλες τῆς ἐποχῆς καὶ περιόδους. Οἱ συγγραφεῖς εἶναι ἀξιοὶ ἐπαίνων καὶ δὲν σφραγίσαν ν' ἀμελήσουν νὰ μᾶς σπείρουν τὸ λαογραφικὸν ὑλικὸν τῆς πατρίδος των, ποὺ μᾶς εἶναι ἴσα πολέμιο. Αὐτὸ τὸ ἔργο ἐπιβάλλεται καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σέση τους. Τὸ περιμένουμε. Π. Π.

*) Μελετήσιον Γεωγραφία τοῦ Γ. σ. 106.

ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΥΠΟΤΙΜΗΣΙΣ

Αὐτὸν τὸν τίτλον φέρει τὸ ἄρθρον τὸ ὁποῖον πρὸ δεκαετίας ἀκριβῶς (Δεκέμβριος 1939), κατεχώρηθη εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ «Παμπροκοννησιακοῦ Βήματος» ἑφημερίδος ποὺ ἐξεδίδετο προπολεμικῶς ἀπὸ τὴν σημερινὴν διεύθυνσιν τῶν «Μαρμαρινῶν Νέων».

Συντάκτης τοῦ ἀρθρου τυγχάνει νὰ εἶναι ὁ Μανουὴλ Γ. Γεδεῶν, Ἄρχων Μέγας Χαρτοφύλαξ, καὶ Χρονολόγος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ Ἀκαδημαϊκός.

Μένει δὲ τοῦτο ὡς διαρκῆς παρακαταθήκη εἰς τοὺς Προκοννησίους, μετὰ τὴν ἀνεκτιμητὴν ἱστορικὴν ἀξίαν περιεχομένου του, μετὰ τὸ ὅποῖον ἡ ἀκρίβεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας πηγὴ, ἐπλοῦτισε τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος μας Προκοννησίου.

Καὶ εἰς τοὺς εὐτυχήσαντας νὰ ἀκούσουν τὰς ὁμιλίαις, ἢ καὶ ἀναγνώσουν τὰ συγγράμματα τοῦ Γεδεῶν, εἶναι γνωστὸν, πῶς ὁ λόγος πολλὰκις ἐπιπτεν ὡς πέλεκυς, πῶς ἡ γραφὴ ἠτραπτεν ὡς ρομφαία κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

Τρέπων εἰς ἐπαίχοντων φυγὴν τοὺς φαύλους, καὶ τὰ ἐπενεῖδιστα αὐτῶν ἔργα, ἔβαιεν ἀκατάσχετος πρὸς τὸ φῶς, ἐμπνεόμενος ἀπὸ Ἐκείνον ὅστις ἐβροῦτοφώνησεν «πᾶς γὰρ ὁ φάυλος πρᾶσσαν μοισὶ τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ» (Ἰωάν. 3,20.)

Καὶ γράφον ὁ Γεδεῶν τὸ μνημειώδες αὐτὸ ἄρθρον τοῦ κατὰ τῶν φαύλων, ἀπεκάλυπτε μετὰ τὴν ἀναμφισβήτητον καθεντίαν του, ὅχι μόνον μιαν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐξήγγελε ταυτοχρόνως καὶ μιαν προφητείαν.

Ἄντι ἄλλου ἀναγνώσματος, ἀναστηλωμένου κατὰ τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ ἔτους εἰς τμητικὴν θέσιν τοῦ φύλλου μας ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς εὐσεβείας, ἐκρίναμεν καλλίτερον νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὅσοι ἔχουν τὸ «Παμπροκοννησιακὸν Βῆμα» ἔτος Α', ἀριθμὸς 12 (Δεκέμβριος 1939) νὰ ἀναγνώσουν ἐκ νέου τὸ ἐν λόγω ἄρθρον τὸ ὁποῖον γεγονότα τινὰ, τοῦ διαρρηθέντος ἔτους καθιστᾶσι λίαν ἐπίκαιρον.

Ἡμεῖς ἀρκούμεθα εἰς τὸ νὰ σταχυολογήσωμεν ἐξ αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:

«Αἱ πρῶται λέξεις ποὺ ἀπηύδυνα εἰς τὸν Πατριάρχην Νεόφυτον τὸν Η'. ἐπιστρέψας τῷ 1892 ἐκ Μαρμαρᾶ ἦσαν αὗται: «Παρακαλῶ νὰ διαλέγετε τοὺς Μητροπολίτας ποὺ στέλλετε ἐκεῖ. Οἱ Προκοννησιοὶ εἶναι ἀξιοὶ βελτίονος τύχης»... «τοὺς εὐαγῶγους τοὺτους Χριστιανούς ἐπὶ ἓνα αἰῶνα ἐξηκολούθει νὰ ἀδικῇ τὸ Πατριαρχεῖον»... «ἀπεστέλλοντο ποιμένες εὐαγῶγῶν οἱ ἀνάγωγοι» «ἐγνώρισα ἓνα μέγιστον...» «ἄλλον διανύοντα κατάστασιν ποικίλης ἀποσυνθέσεως» «ἄλλον κακοηδέστατον καὶ χωροῦντα ἀδεοφῶδως μέχρις ἐγκλήματος» «διάρκῃ προτερημάτων ἑλληνοπρεπῶν καὶ Χριστιανικῶν ὑποτίμησιν εἶδον διαδηλουμένην καὶ ἀλλαγῶν».

Κλαίοντες τὴν ἀνωτέρω βραχυτάτην ἀνασκόπησιν θλιβόμεθα διότι δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀναιρέσωμεν τί ἐξ ὧν εἶπε τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Γεδεῶν, νὰ προσθέσωμεν... μάλιστα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, Δεκέμβριος 1949

Θ. Σ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ

Ο ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΝΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΑΒΙΟΥΝΤΑΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΑΣ ΜΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ Τὸν καινούργιο χρόνο 1950

ΑΣΙΕΠΑΙΝΟΣ

Πατριωτικὴ χιρονομία
τῶν Γαλλημητῶν Τακόμας

Λογρὰ 1.500 δολλαρίων ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Νήσου Ἀμουλιανῆς

Ὁ Σύλλογος τῶν Γαλλημητῶν «Ἁγίου Νικολάου» Τακόμας, ἄπαντων στὴν ἑκκλησίαν τῶν ἐγκατεστημένων στὴν Νῆσον Ἀμουλιανῆ (Χαλκιδικῆς) συγχωριανῶν του, νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὴν ἀπόφασίν τους νὰ μεγενθῶνουν τὴν μοναδικὴν καὶ πολὺ μικρὴ ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ των, πρόθυμα ἀπέστειλε τὸ ποσὸν τῶν 1500 δολλαρίων γιὰ τὸν ἱερόν καὶ πατριωτικόν αὐτὸν σκοπόν.

Μετὰ τὸ ποσόν αὐτό, τὸ ἔργον ποὺ ἀρχισε ὀπὸ καιρὸ θὰ προχωρήσῃ ἀρκετὰ ἀλλὰ γὰ τὴν ἀποπεράτωσίν του χρειάζονται ἀκόμη καὶ ἄλλα χρήματα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἔργου, τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ ἐξαιρετικὸς Πασσαλιμανιώτης κληρικὸς Ἀρχιμανδριτῆς κ. Ἀρνάδιος Μανωλίδης, κάμνει ἑκκλησίαν πρὸς ὄλους τοὺς Γαλλημητῆς καὶ Πασσαλιμανιώτες τῆς Ἀμερικῆς νὰ μιμηθοῦν τὴν παράδειγμα τῶν Γαλλημητῶν Τακόμας καὶ τῶν ἄλλων δωρητῶν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐδημοσιεύσαμε σὲ προηγουμένα τεύχη τῶν «Μαρμαρινῶν Νέων», καὶ νὰ ἔλθουν ἀραγοὶ στὴν Χριστιανικὴ καὶ πατριωτικὴ αὐτὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ Ἀμουλιανῆ—σημερινὴ πατρίδα τῶν Γαλλημητῶν καὶ Πασσαλιμανιωτῶν—ν' ἀποκτήσῃ τὴν κατάλληλη ἐκκλησίαν ποὺ τῆς χρειάζεται σύμφωνα μετὰ τὸν πληθυσμὸν τῆς.

Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι κανένας Γαλλημητῆς ἢ Πασσαλιμανιώτης δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ πράξῃ τὸ καθῆκον του πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ πατρίδα.

Η ΤΕΧΝΗ

Ω! Τέχνη, που υψώθηκες στο ύψος της Ίδέας, Κ' εφώτισες τον άνθρωπο, σαν άλλος Προμηθέας, Ω! Τέχνη, που στο νόημα εμπήκες της Θυσίας, Κ' ενέπνευσες τον ποιητή, σαν Μούσα και Μεσοίνας, Το γόνυ κλείνω θαυμαστάς κατάπληκτος μπρο-

[στά σου, Όσο άκούω και θωρώ τ' αριστουργήματά σου, Τους ήχους σου, τους ύμνους σου, τις θείες σου [αρμονίες,

Τα χρώματά σου, τις γραμμές, που συγκινούν τόσα Με τις μαρμαρινές σου λαζεντές δημιουργίες!!! Ω! Τέχνη, τί θα ήθελες να είχα να σου δώσω Για να με κάνης μύστη σου;... Έχω θερμό έβαν [πόθο,

Όσο σε βλέπω, ως Όραμα, τόσο και να σε νοιώθω, Ως έμπνευαν, ως νόημα να κ' αισθηθώ και [κάλλος!...

Έσύ, που είσαι τέλειος δημιουργός μεγάλος, Ω! μυσό με τον μικρόν έμέ στά μουσικά σου, Γιά ναμαι πάντοτ' εδλάβης προσκνητής κοντά σου, Και να μπορώ ελάνθαστα κ' έγω να σ' έρμηνεύω. Είσάκουσε με τών πεωχόν, Ω Τέχνη, σ' ίκετεύω... ΧΡ. ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ ΣΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Στις 1 το απόγευμα της Κυριακής 27 Νοεμβρίου, με εξαιρετική λαμπρότητα τελεσθήκαν στο Λος Άντζελες και στον έκλι Ν. Νασ τής Έλληνας, Ορθόδοξου Κοινότητας, δύο άσπαστικά είχε γερύση από συμπαιριότητας και άλλους άρραγονες του Λος Άντζελες, οι γάμοι τής πολυ δημοφιλούς και σεμνής Μαριαρινόλας, Μαριμαρίνας Δημητρίου, μετά τον φερύλιος νέου Στεφάνου Στυλιανίδου.

Η νύφη, δνίς Μαλαματινιά, κατέλα προεπιστήμη με εξαιρετικές άρετές και λαμπρή μόρφωση, είναι προτότοκος κόρη των αγαπητών συμπαιριωτών μας από την Άρδθνη κ. Φραγκούλη και Κας Εφελίας Δημητρίου, λαμπρά ένκατεστημένη από κολλά χρόνια στο Λος Άντζελες, και ο γαμβρός, κ. Στέφανος, είναι γυιός του γνωστού μεγαλειόδοξου Θεσσαλονίκης κ. Ίωάννου Στυλιανίδου. Στην Αμερική πήγε από τριετίας για να τελειώσει τις έπισημονιακές σπουδές του, περί τα γημομαχηνικά, μετά την άποσείτησή του από το Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης. Το μυστήριον τελέσθη σ' έκρατικό Προστώπιον τής Έλληνας Κοινότητας Λος Άντζελες Αϊδ. Άκτιονος Κωνσταντίνου.

Τά στέφανα έλλαξε ο συμπαιριωτής κ. Παναγιώτης Ράλλης, άνάδοχος τής νύφης και άδελφός τής μητρός τής.

Η δοξιά νύφη έβράζει προς τον βορρόν του Ύμενοιον σπιρριωμένη στον βορρόνιο του αστρονομικού πατέρα τής. Την εκπαιδευτική άκολουθία τής άπέρηξαν με περικαλαίες γάμους, Σελία Φραγκούλη Δημητρίου, έπί των πινών, Καλλιόπη Άδ. Κομμιουλάση, Έλεονώρα Φραγκούλη Δημητρίου, Μπέττυ Γκωσπερό, και οι αννοδοί, Ράλλης Φραγκούλη Δημητρίου, Ράλλης Παναγ. Ράλλης, Μεζαήλ Η. Παναγούλη και Κωνσταντίνος Έβας Τσαρρίος. Άνθοφόρος ήτο ή πανδοχία χρ. Καραντίλη, και δακτυλογράφος ο μικρός Άθανάσιος Άδων Έγγλέζος.

Μετά την τελετήν του μυστηρίου παρετέθη πλασματάτων γαμήλιον γεύμα, σέ περισοτερούς από 300 προσκαλούμενους, από γνωστά πολιτελεστατα κέντρα Παρσ Βισθ Μονο.

Κατά τό γένη άμύλησαν, ό συμπαιριωθέν λόγω συμπαιριωτής κ. Έμμανουήλ Γεωργίου, ό παράνυμφος κ. Παναγιώτης Ράλλης και ο πατέρας τής νύφης κ. Φραγκούλης όσως έξέφρασε τις πατριμας εύχές του και τής συζυ-

γού του, προς τους νεονύμους, και τις εγγεριστιές του προς τους προσκαλούμενους για την τιμή να παραστώσιν στον γάμο και συμπαιριωθέν τή χαρά του για την άκαταμάχητη του πρώτου παιδιού του.

Μετά τό γένη έπικολούθησε διασηκιδάσις με Έλληνοαμερικανικούς χορούς από τους ήχοους Άμερικανικής ορχήστρας και τής Έλληνικής του κ. Λουή Παλιέρι.

Τους εύχελίς γονείς θερμά σπυρριωθή, και εύχόμεστε από άρραγονό τεύχησ κάθε εύτυχία στον σύζυγόν του, βίο, ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Προς όλους τους συγγενείς, συμπαιριωτάς, και φίλους συμπαιριωτές, που μάς έτίμησαν με την παρουσίαν τους στους γάμους τής αγαπημένης μας κόρης Μαλαματινιάς, μετά τον προσφύλιος μας γαμβρόν Στεφάνου Στυλιανίδου, καθένας και τους πησωνάσις μας στο γαμήλιον γένη, άπειθόνοντες άσπαστες εύχαστιές.

Εύχαστιότομον έπιστήν, τά τους συγγασίους ήλές από σοφιστής και τηλεγραφήσις, και ιδιαιτέρας τους κωνσταντίνους και γυναικοδύλους, Κων και Καν Παναγ. Βαλέ, τον κομηκάρον μας κ. Έβας Γεωργίου, που μάς έτίμησε σ' συμπαιριωθέν, τάς παρραυσιους και συνοδοίς και όσους που προσέφεραν δάρον στην νεονύμους.

Μετα την τελετήν του μυστηρίου παρετέθη πλασματάτων γαμήλιον γεύμα, σέ περισοτερούς από 300 προσκαλούμενους, από γνωστά πολιτελεστατα κέντρα Παρσ Βισθ Μονο.

Κατά τό γένη άμύλησαν, ό συμπαιριωθέν λόγω συμπαιριωτής κ. Έμμανουήλ Γεωργίου, ό παράνυμφος κ. Παναγιώτης Ράλλης και ο πατέρας τής νύφης κ. Φραγκούλης όσως έξέφρασε τις πατριμας εύχές του και τής συζυ-

Κοινωνική Ζωή και Κίνησις

ΝΕΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΚΙΩΝ ΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ

Γάμοι: Ο κ. Γεωργ. Χρ. Γιαννάκος και ή δνίς Άλκιονή Ίωάν. Πολιτάκη, από τά Παλάτια, έτέλεσαν στις 29/12/49 τους γάμους των στον κ. Ναο Άγ. Παρραυσιού (δδός Αϊόλου) με παράνυμφον τον κ. Άδων. Παπαθανασίου, από τά Παλάτια 18, γορμ. του Μητροπολιτικού Άκτιονος.

Τους γονείς, τους νεονύμους και τον παράνυμφον θερμά σπυρριωθή.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Άρραβόνες: Ο έλεκτός νέος κ. Άρραβόνος Άδ. Νικολάου από τας Άθήνας και ή χαριτωμένη δνίς Μαργαρίτα Γο. Μανή από τον Μαριμαρά έδωσαν άρραβώνα στις 31 Δεκεμβρίου. Θερμά σπυρριωθή.

Γάμοι:

Στον κ. ν. Ζαχάρου Πηγιής (Χατηφραγκούλη) τελεσθήκαν στις 18 Δεκεμβρίου οι γάμοι του λαμπρού νέου κ. Εφρασίμου Κωστά από την Πέλοπο, και τής χαριτωμένης δνίς Θεοτοκίας Γεωργίου Στρατάρα από την Κούταλη. Τά στέφανα έλλαξε ο γνωστός ήρωος - εισαγωγέας Πειραιώς κ. Άημ. Σηλησιωτάκος.

Ος ημετική άκολουθία των νεονύμους παρετίθησαν ή δνίς Άννα Άρραβόνου και ο κ. Νικ. Άρραβόνου. Εύχόμεθα βίον εύτυχισμένο. Τ. Χ.

Ν. ΑΜΜΟΥΛΙΑΝΗΣ

Άρραβόνες: Ο κ. Άγ. Μανωλίδης και ή Κας Χρυσούλη (τά γένος Α. Μυρικού, από τό Πασσαλιμάνι), άρραβωνίσαν την δευτερότοκο κόρη τους Άλκιονή με τον καλύτερον από τό Στρατάριον τής Καλλιδικής. Θερμά σπυρριωθή.

Γάμοι:

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Γάμοι:

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Γάμοι:

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

Με μεγαλοπρέπεια έξαιρετική τελεσθήκαν τον περασμένο μήνα στην Καβάλλα οι γάμοι τής δνίς Ελενίτσας, κόρης του μακαρίτη Κωνσταντίνου και έγγονης του Άσπ. από τό Πασσαλιμάνι, μετά τον λαμπρό έπιστήμιο, λαμπρό κ.

Στους γάμους παρετίθησαν και ή δνία τής νύφης Κας Παυλίνας Σαγος. Μανωλίδη (άδελφή του πατέρα τής) μαζί με την χαριτωμένη κόρη τής Έλενίτσας έλδοσαν άρραβωνιάς από την Θεσσαλονίκη όπου είναι ένκατεστημένης.

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ... ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ... ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ... ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΠΡΟΠΗΡΩΝΟΝΤΑΙ...

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Κατά τόν μήνα Δεκέμβριον άνανέωσαν την άσπαστην τους στα «Μαριμαρίνα Νέα» οι κάτωθι συμπαιριωτάς:

- Ο Όλιον. Παχαλαναγούτης Καραϊάλα. Αι κυρίες: Έδωσια Ν. Κωνσταντίνου, Άλεξάνδρα Δούρα, Έλένη Σκλιά, Έφραϊνή Ζήση, και Άλεξάνδρα Μανή. Οι κ. κ. Βασίλ. Δημητρίου, Θεοφ. Μιτράκος, Γεωργ. Νέλιος, Χρ. Χρηστίδης, Σπας. Σπασινάκης, Ίωάν. Μανωλίδης, Άλκιον. Μάντης, Β. Μαργαρίτης, Εφάγ. Εφραγιλίδης, Άδων. Κ. Αθανασίου, Άρης Κελέσης, Γεωργ. Άκτιονος, Νικόλ. Παπασιωλάου, Θεοφ. Μουστακός, Κων. Παπαζήσης, Έδων. Κυριακόπουλος, Κ. Κόρμας, και Έδων. Μπίης.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

- Την Κυριακή 20 Νοεμβρίου τελεσθήκε το άσπαστην κημόνιο για την άνάσπαστην τής φέρης του άδελφου συμπαιριωτή Τριανταφυλλού Γεωργ. Γιωσιώλη. Την έπισημονία δέησι παρετίθησαν κολλοί συμπαιριωτάς. Με βαρό πένησ των γονέων άδελφών και συγγενών τελεσθήκε στην Ν. Αμμουλιανή τό κημόνιο του άσπαστην πατόνιο Μανωλή Στυλιανού, από τή Γαλλίην. Την έπισημονία δέησι με είλερριωτές είδησιόσεις δένοντες παρετίθησαν όλοι οι κάτοικοι Αμμουλιανής. Έπίσημ. σεμνοπρεπείατα και με άσπαστην κολλών συμπαιριωτών τελεσθήκε τό κημόνιο, του άποθανόντος στην Αμερική συμπαιριωτή Χρήστου Φραγκούλη. Στον κ. Νασ του Άγ. Βασιλίου Πειραιώς τελεσθήκε στις 20 Νοεμβρίου το άσπαστην κημόνιο τής Μαργαρίτης Μοφταν από τήν Κούταλη. Την έπισημονία δέησι παρετίθησαν κολλοί συμπαιριωτάς και ή δνία Κουταλιανή. Στις 6 Νοεμβρίου τελεσθήκε στην Πειραιά το άσπαστην κημόνιο τής Έλένης Λαίου από τόν Μαριμαρά. Την έπισημονία δέησι παρετίθησαν κολλοί συμπαιριωτάς.

ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΑ! Θά γνωρίζετε βέβαια ότι τά «ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ» σαν τόπική έφημερίδα, που δέν πολιτεύεται, δέν περιμένει από κανέναν άλλον ένίσχυση - κόμμα ή όργάνωση - παρά, μόνον από τούς συνδρομητάς τής. Με την είσπραξη τής συνδρομής των προσπαθεί ν' άντεπεξέλθη στα πολυ μεγάλα έξοδα που χρειάζεται κάθε μήνα για να βγεί και να καλύτερεύση τήν έκδοσή τής. ΕΣΥ ΕΣΤΕΙΛΕΣ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΟΥ; Έάν όχι φρόντισε να τή στείλης. Έτσι εύκολύνεις ένα δύσκολο έργον και ένισχύεις μια πολύ ώφέλιμη πατριωτική προσπάθεια.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΕΓΓΥΗΤΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΑΝΔΡΙΚΑ - ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΑΠ. Γ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ Άνδριανού 114 ΑΘΗΝΑΙ

Συμπαιριωτές! Προτιμάτε πάντα τό πατριωτικό μας ΡΑΦΕΙΟ ΤΑΣΣΟΥ ΧΑΛΒΑΤΖΗ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 70 Μεγ. Φραγκούλη Γαζή Ιος Όροφος ΠΕΙΡΑΙΑ Έκλεκτά ύλικά Καλό ράφιμο Όθηνά ραφτικά

ΜΕΝΕΛ. Χ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ Νέα Μ. Άλεξάνδρου άριθ. 7 - Τηλ. 43-54 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Άναλαβαίνονται πάσης φύσεως δικαστικά και έξόδοκοι όποθέσεις - Άστικά, Έμπορικά, Ναυτικά, Έργατικά, Κληρονομικά, Ποινικά, Φορολογικά κλπ

Ν. Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Φο. Ρουβέλτ 41 Τηλ. 20.088 - 20.810 Μέγ. Ήλ. Σταθμό Τηλέφ. 41.438 ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ - ΣΚΑΦΩΝ - ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

Τό γνωστόν σας έργοστάσιον ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΑΝΤ. ΦΡΑΓΚΟΥ 'Ιδιοκτηρία - Διεύθυνσις ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ (τό γένος ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΚΟΥΜΑΡΑ από τόν Μαριμαρά) Άδριανού 65 - Τηλέφ. 24-625 Έχει να σας παρουσιάση έφέτος τήν πλουσιώτερη συλλογή ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΙΜΕΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Η ΠΡΟΠΟΝΤΙΞ ΑΝ. ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ: ΠΥΡΟΣ - ΘΑΛΑΣΣΗΣ - ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ Τηλ. 20.088

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ

Τὰ «Μαρμαρινά Νέα» εἶναι ὁ συνθετικὸς κρῖκος τῶν ἀπανταχοῦ Μαρμαρινῶν. Ἐπισχυσάτε τὰ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ τῶν.

ΝΥΧΤΑ

Χριστουγεννιάτικη

— Τ' εἶναι τὰ κουνουριάματα, μητέρα, στὸ σκοτάδι ;
Μὴν εἶν' οἱ καλλικάνιστοι ποὺ μοιάζουν χθὲς βράδυ
μὲ τὴς δολοφονητὲς οὐφές, τὰ μάτια τ' ἀναμμένα ;
Μὴν εἶν' ἐκείνοι, μάννα μου, κ' ἔρχονται ἐδῶ γιὰ
[μένα ;
Φοβόμαι, τρέμω κρύψε με.
— Σάλα, παιδί μου σάλα !
ἐγὼ τὸ παραθύρι αὐτὸ γιὰ παραθύρι σ' ἔβαλα
κι' ἀπὸ τὰ κουνουριάματα ποὺ ἀκούς ἀπ' ἐξοπέρι
εἶναι τῶν Μάγων τ' ἄλογα ποὺ φέρνουνε τὰ δῶρα,
καὶ τὰ χρυσὰ κουνουριάματα τοὺς κτυποῦν κι' ἀνεμοδίδουνε.
— Τὶ δῶρα φέρνουν καὶ οὐ ποῖόν, μητέρα μου, τὰ
[φέρνουν ;
— Σ' ἐκείνον ποὺ ἐγεννήθηκε στὴ φωτεινὴ ἀστὴ
[ἀπὸ τοῦ
κι' ὁ κόσμος τὸν ἐκήρυξε σωτήρα, βασιλιά του.
— Ποῦ εἶν' ἡ ἀστὴ, μητέρα μου ;
— Στῆς Ἰουδαίας τῆ χώρα,
στὴ Βηθλέμ.
— Πῶς θάθελα νὰ τὰ βλεπα τὰ δῶρα.
— Τὸ ναὶ ὄχι σ'τὰ ματάκια σου λαμπροκτῆ ἡ ψυχὴ σου.
Σήκω, παιδί μου, γρήγορα, σήκω, παιδί μου, νύσσο,
κι' εἶσαι, ἀνεμώφοντας τὸ χιονιά, τὰ μουνγγιτὰ τοῦ
[ἀγέρα
πᾶμε νὰ δῆς τὰ δῶρα τοὺς
— Στὴ Βηθλέμ, μητέρα ;
— Στὴν ἐκκλησιὰ τὰ δῶρα τοὺς θὰ τὰ σκοραίσουν
[χώρα
Καθ' ἐκκλησιὰ εἶναι Βηθλέμ ἄλλοτε, τ' ἅγιο Βῆμα
ἀσπλιά καὶ φάνη ἀθάνατη γίνεται καθεὶ χρόνον.
Ἐκεῖ, χρυσὸ μου, θὰ τὰ δῆς νὰ λάμπουν κι' ὄχι μόνο
θε νὰ τὰ δῆς, μὰ ὁ βασιλιάς, ποὺ βρέφος θὰ προσβάλῃ,
ἀπ' τ' ἀφῆσται τὰ δῶρα Του θὰ δώσῃ σ' ἄλλους πάλι.
Πᾶμε, παιδί μου, γρήγορα.
— Θὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμένα ;

«Ὁ χρόνια ἄδῳα κι' ἀξέχαστα καὶ χρόνια εὐλογημένα!
Κινῶ ἢ καμάρνα χαρῶκα, φέρνουν χρυσὰ καντήλια,
λάμπουν οἱ κολυέλλοι μὲ τὰ κερά τὰ χίλια,
τὸ θυμιατὸ ἀνεμῶν γλυκὰ στὴν ἐκκλησιὰ τοὺς θόλους,
κι' ἀτέλειωτη κι' ἀμέριστη καὶ μοιρασμένη σ' ἄλλους
ἡ θεῖα χαρὰ σκοραίεται μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ γέννα...
— Μητέρα, ἀπὸ τὰ δῶρα του θὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμένα ;
— Ναι, θὰ σοῦ δώσῃ, ἀγάπη μου.
στὴν ἀγγαλιὰ τοῦ παίρνει,
σφουγγίζε τὰ χιλιάρια του κι' ὀλόκληρη τὸ φέρνει
[μὰρὸς στὴν ἅγια
[Πόλη.
Ἄνοιγε ἐκεῖνο γελαστὰ τ' ἄγνα κι' ἄδοξα χέλι,
παίρνει τὴ θεῖα Μετάληψη, τριμουλαστὰ τὰ κλείνει
καὶ τὴ μητέρα του θωρεῖ καὶ τὸ ρωτᾷ ἐκεῖνη :
— Πῶς μου, παιδί μου, σ' ἄρσσε τὸ δῶρο ποῦζεις
[πάρε ;
— Κι' αὐτὸ τῆς ἀποκρίνεται μὲ παιδικαῖα χάρι :
— Κανένα δῶρο σὰν αὐτὸ, μητέρα μου, κανένα.
«Ὁ χρόνια ἄδῳα κι' ἀξέχαστα καὶ χρόνια εὐλογημένα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΖΩΗ ΑΡΧΕΙΟΝ ΘΡΑΚΗΣ

Ἐκυκλοφόρησε πρό ἡμερῶν καὶ ὁ 14' τόμος τοῦ «Ἀρχείου τοῦ Θρακικοῦ Λαογραφικοῦ καὶ Γλωσσικοῦ Θησαυροῦ», τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος, ποὺ διευθύνει ὁ γνωστὸς Θρακιώτης λογοτέχνης καὶ καθηγητῆς τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων κ. Πολύδωρος Παπαχριστοδούλου.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐργασία τοῦ «Ἀρχείου Θράκης», ποὺ τιμᾷ ἰδιαιτέρως τὸν κ. Παπαχριστοδούλου ὡς τὸν κύριον δημιουργὸν τῆς. ἔχει ἦδη βραβευθῆ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν τὸ 1939 καὶ ἀπὸ τὴν ἐν Παρισίοις Ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπίσχυρον τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν (Βραβείον Ζάππα) τὸ 1948, ἀπολαμβάνει δὲ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Διεθνούς Διανοήσεως, ὡς πολὺ μεγάλῃς ἀξίας ἔργον.

Στὸν 14' τόμον τοῦ «Ἀρχείου Θράκης» μεταξὺ τῶν ἄλλων δημοσιεύεται ἑκτενῆς καὶ ἐμπεριστατωμένη βιβλιοκρῆσις τοῦ ἴδιου κ. Παπαχριστοδούλου, περὶ τοῦ γνωστοῦ συγγραμματος «Προκοννησιακὰ Ἱστορικά» τῶν κ. κ. Ε. Βάλσαμη καὶ Νικ. Λαμπάδαριδη, ὡς καὶ βιογραφικὰ σημεῖωματα τοῦ κ. Χρ. Βασιλακάκη, περὶ τῶν ἀειμνήστων μεγάλων τέκνων τοῦ Μαρμαρᾶ Ν. Γ. Κυριακίδου καὶ Δημ. Παντελῆ.

Τὸ «Ἀρχεῖον Θράκης» συλλεγόμενον ἀπὸ τὴς κυριώτερες βιβλιοθηκῆς τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ὡς σύγγραμμα μεγάλῃς ἀξίας, τὰ γραφόμενά του περὶ τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ τῶν Μαρμαρινῶν ἀποτελοῦν μεγάλην τιμὴν γιὰ μᾶς, τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὰ νησιά τῆς Προποντιδος.

ΤΑ
ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ
ΕΥΧΟΝΤΑΙ
σ' ὅλους
τοὺς
ΣΥΜΠΩΤΑΣ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ
ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ
ΧΡΟΝΟ
1950

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΕΣ,
Ἄν ἐκτιμᾶτε τὴν πνευματικὴν μᾶς προσπάθεια, στείλτε μᾶς τὴ συνδρομὴν σας γιὰ νὰ μὴ μείνουμε νὰ συνεχίσουμε ἀπρόσκοπτα τὸν δρόμον μᾶς καὶ νὰ δημιουργήσουμε τὸν Μαρμαρινὸν τύπον ἀντάξιο τῆς Πατρίδος μᾶς

Ἡ ΕΝ ΠΡΑΣΤΕΙΩ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ ΑΓΑΘ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Γ' Ἱστορικὸν σημεῖωμα γραμμένο ἀπὸ τὸν τακτικὸν συνεργάτην μᾶς κ. Θεοφ. Θεοφανίδην

Ἡ μεγαλύτερα ἐκδηλώσις τοῦ πολιτισμοῦ στὸν ὅποιον ἔφθασαν οἱ Πραστεῖται καὶ ἡ πολυτιμώτερα κληρονομία ποὺ ἄφινεν εἰς τὸ χιλιῶν, ὁ δέκατος ἔννατος αἰών, ἦτο ἡ Ἀδελφοφιλία τῶν φθάσασα εἰς τὸ ἔννατον ἔτος τῆς. καὶ εἰς ἀνθρᾶν οἰκονομικὴν θέσιν.

Ἡ ἔτησία συνέλευσις τοῦ χιλία ἔνεσκόσια ἔλαβε διὰ πρώτην φοράν χαρακτηριστὴν πανηγυρικῆς τελετῆς, διότι ἐπλησίαζεν ἡ πραγματοποιησις ἐνός ἐκπαιδευτικοῦ σκοποῦ τῆς Κοινότητος, καὶ ἦτο παρῶν καὶ ὁ Μητροπολίτης.

Ἐκλογὴ νέου Προεδρεῖου δὲν ἔγινεν εἰμὴ μόνον παραίτησις κατὰ τόπους, καὶ παράτασις τῆς θητείας του δι' ἕν ἔτος ἀκόμη, ὅπως ὀμιλεῖ τὸ σχετικὸν Πρακτικόν. Τυτὸ φέρει ἐν ἐπικεφαλίδι τὴν ἐπικύρωσιν «Ὁ Προικοννήσου Βενέδικτος βεβαίωσις», ἔρχεται εἰς τύπον σφραγίδος τὸ δνομα τοῦ γράψαντος Π. Ἀδαμαντίδου, καὶ κοσμεῖται μὲ τὰς ὑπογραφὰς δώδεκα προκρίτων, οἱ ὅποιοι ἐπιτοπίως ἐλέγοντο «νοικοκροῖ» ἢ «ἀρχόντοι» ἦτοι ἀρχοντες, διὰ τὰ μᾶς ἐνθυμίζει ἡ λέξις τὴν ἀπὸ χιλίων καὶ πλεον ἔτων αὐτονομίαν τῆς νῆσου, ὅποτε ἐκόπτοντο νομίματα μὲ τὰ δνόματα τῶν. Τελευταῖος δλων ὑπογράφε μὲ τὸν ἑλληνικὸν τίτλον Δήμαρχος, ὁ μουχτάρης (πρό-

δρος τῆς Δημογεροντίας) ὁ συνήθως λεγόμενος τοορμπατζής.

Ἐξ ὧν ἐνθυμοῦμαι ἡ τελετὴ τῆς Ἀδελφοφιλίας στὸ Πραστεῖο ἦτο μοναδικὴ εἰς ἐπιστημότητα. Ὁ Μητροπολίτης μετῆβαιεν ἐκ τοῦ ναοῦ εἰς τὴν σχολὴν μὲ τὰ ἀρχιερατικά του ἄμφια τὸν περιστοιχιζόν τέσσαρες ἱερεῖς, ἠκολούθουν οἱ διάκονοι, οἱ χοροὶ τῶν ψαλτῶν, οἱ πρόκριτοι καὶ ὅλος ὁ ἄρην πληθυσμὸς. ἀναμετρῶν εἰς ἕκαστος τὸ ἀνάστημά του, καὶ προσέχων τὸ βῆμα του ὅταν θὰ ἔπαιρναν θέσιν ἐκατέρωθεν αὐτοῦ, διότι ἡ μικροτέρα παρατυπία θὰ ἐξέθετε τὸν δράστην τῆς διὰ παντός.

Ἄς παρακολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ πάροδον ἡμῶσεως αἰῶνος τοὺς ἐκατέρωθεν τοῦ Προικοννήσου Βενέδικτου παρακαθημένους προκρίτους τοῦ Πραστεῖου, κατὰ τὴν σειράν τῶν ὑπογραφῶν τοῦ Πρακτικοῦ, καὶ ἄς προσφέρωμεν κατὰ χρέος ὑπέρτατον, τὸν λιβανωτὸν τῆς λατείας μᾶς εἰς τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην.

Ἄς ἀτενίσωμεν εἰς τὰς παρατιθεμένας φωτογραφίας τοὺς δύο ἀδελφοὺς. Τὸν διδάσκαλον, τὸν ὁποῖον ὡς νεμῆλιον τιμωφάλες κατέκρουεν ἡ Προικοννησιακὴ γῆ, ὡστε νὰ μὴ τὸν χωρίσουν ἀπ' αὐτὴν οἱ ἑκπατριῶται.

Τὸν «ἀρχοντα» τὸν ὁποῖον ἐπληξεν ἡ μάστιξ τοῦ διωγμοῦ, καὶ πρῶ-

τος δλων ἔφερε τὸν θρόνον τοῦ θεοῦ τὸ παράνονον του γιὰ τὰ ἀνίστορητα παθήματα τῆς πατρίδος του.

Δι' ὄλους τοὺς ἄλλους ἀξίζει νὰ γραφοῦν πολυλά περισσότερα, ἀλλὰ ἐλλείπει χώρος ἀρκούμεθα μόνον στὸ σημεῖωμα τοῦ θανάτου τῶν.

Π. Ἀδαμαντίδης (ἐτελεύτησεν ἐν Πραστείῳ τῷ 1914).

Γρηγόριος Ἐμμανουήλ (ἀπέθανε τὸ 1907. Ἡ Κοινότης τὸν ἐτίμησε μὲ στέφανον).

Στέφανος Διοματάρης

(θῶμα τῶν κακουχιῶν τῆς ἔξορίας εἰς Μιχαλήσιον. Ἀπέθανε τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ τὴν σύζυγον τοῦ Μαρῖαν τὸ 1917).

Κωνσταντῖνος Χατζόπουλος (ἀπέβωσεν εἰς Πραστεῖο τὸ 1910).

Ἐμμανουήλ Λαμπαδαρίδης (ἢ Λήμμος τὸν προσέφερε τάφον τὸ 1945).

Βασίλειος Τανλαρίου (ἀποθανὼν μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐν Χαλκίδι).

Τηλέμαχος Θεοφάνους (καταβλήθεις ὑπὸ τῆς ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴν 7η σ.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά
κι' ἄμποτε ὁ νέος χρόνος
νὰ φέρῃ στὴ συνείδηση
βαθεῖα τὴν ἀνθρωπίνην
τὴν ποθητὴν γαλήνην
σάν τὸ πουλί ποὺ δέχεται
νεανθισμένους κλώνους.

Μᾶς τυραννεῖ τὸ βογκητὸ
τῶν ἀδικοχαμένων
μέσ' ἀπὸ τοὺς ἀρίφνητους
τοὺς τάφους τοῦ πολέμου.

Ἴλεως γίνε Θεέ μου
κι' ἀπάλυνε τὸν ὕπνον τοὺς
τὸ μυριοταραγμένον.

Κι' εἶσαι ὁ ἐρχομὸς ὁ φετεινὸς
τοῦ Ἁγίου τοῦ χιονομάλλη
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
ἀς γίνε ἀρχὴ μῖας νέας ζωῆς.
Ἄπ' ἄνθια ἡ ἐρημία
τῶν στεγνωμένων μας ψυχῶν,
ἀχ. ἀς γεμίσει πάλι.

ΣΤ. ΣΚΙΠΗΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Χάθ' κ' ὁ Τάσος ΤΟΥ ΝΕΣΤΕΡ'

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΣΤΡΑΤΗ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Βρισκούμαστε στὰ χίλια ὀκτακόσια ἔξ. Σαββατόβραδο καλοκαιρινό. Ἄπ' ἄρκετὴ ὥρα τώρα τέλειωσε ὁ σπερνός, βασιλεψε ὁ ἥλιος, κι' ἕνας ἕνας οἱ χωριανοὶ γυρνοῦνε στὰ σπίτια τ'ς κατακούρασμα ἄπ' τὸ μεροκάματο ἄλλος ἄπ' τ' ἀμπέλ' τ' κι' ἄλλος ἄπ' τὸν ἑλῶνα τ'. Κι' ὁ κόσμος π' ἦτανε στὸ γιάλο καὶ συμμαζεβάνε τὰ τακίμνια τῆς ψαρκίης, σκοροπούσε κι' αὐτός, ἀφοῦ τραβήξανε στὴ στεριά δλα τὰ ψαροκάικα, σαντάλες, βάρκες, μπογιαντέδες καὶ κούντελα, μιά πού θά ξημέρωνε Κυριακή, μιά καὶ πού τὰ σημάδια δείχνανε πὼς τὴ νύχτα θά φρεσκάριζε Νοτιάς. Ὁ πασβάν' (νυχτοφύλακας) μὲ τὴ χοντρή—σύμβολο τοῦ νόμου—μαγκούρα, περασμέν' στὸ χέρ' τ', ἀναβε ἕνα-ἕνα τὰ φανάρια τοῦ δρόμ'. Τὰ καπηλειὰ κλόσσανε κι' αὐτά. Σὲ μιά ἀνηφορία ἀκούγεται παραπονιάρικα τὸ τραγοῦδ' ἐνοῦ μερακλωμέν': «...Πάπια τοῦ γιάλο, πάπια τοῦ γιάλο, πάπια τοῦ γιάλο—μὴν ἀγαπάς ἄλλο—Πάπια τοῦ γιάλο μὴν πάη ὁ νοῦς ἄλλο». Λίγο παρὰ κατ' ἄπ' τοῦ Ἄγγελάκι τὸ καπηλειὸ βήγκαν δυὸ μεσόκοπ' ἀγκυριασμέν' πού σκονοτουφλούσανε, μουρμουρίζοντας ὁ καθένας τὸ δικὸ τ' Χαβὰ: «...Δὲν τρέψουσι Μηνᾶ, τὸ σπιτί σου πεινά, καὶ σὺ στὸ καπηλειὸ πίνης κρασί καλιό», ἔφελν' ὁ ἕνας κι' ἄλλος κανοναρχοῦσε: «...Κουκουνάρα τοῦ βρακιοῦ σου, ὄχ ἐκεῖν' πού βάζ ὁ νοῦς σου, παρὰ τοῦ βρακοποδιοῦ σου...».

Ἡ ἡσυχία σὲ λίγο βασιλεψε σ' οὔλο τὸ χωριό. Μονάχα στοῦ Νεστέρ τ' ἀρχοντικὸ ἔχνε σῦρτα-φάρτα. Γούλο τὸ σπιτ' φεγγοβολᾷ! Δὲν μοιάζ' νάνα γιορταστικό. Καὶ κακὸ θά τ' ἦρε. Δικὸ καὶ ξέν' μπανοβαίν' νε. Σὰ λίγο τὸ κακὸ μαθεῦκε σ' οὔλο τὸ χωριό. Ὁ Τάσος, τὸ

δεκάχρονο ἀγόρι τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Τάσος φιλόλιγνος σὰ νιοφυτεμένο ἐλιάδ' δὲν φάν' κε νάρτη σπιτ'.

Ὁ σφραῖς στρωμένος μὲ τὸ φαντὸ τὸ σοφραλικ'—φαμένο ἄπ' τὰ πεδέξια χέρια τῆς νοικοκυρᾶς—εἶναι γεμάτος φαγιά, καὶ τὰ ζερβοδιήματα μαζεγλάρια κι' ὁ στενόμακρος μαχραμᾶς γύρω γύρω βαλμένα. Ὅλα νοικοκερεμένα ἀπὸ νωρίς, μιά κανέναν δὲ δειριμένανε τὸν Τάσο. Ἡ ὥρα περνᾷ μὰ ὁ Τάσος δὲ λέει νὰ φανῆ. Κι' ὅσο ἡ νύχτα προχωρεῖ τόσο μεγαλών' ἡ ἀνησυχία τ'ς. Ὁ Νεστέρ τ' τρέχ' σ' δλα νὰ συγγενικά καὶ τὰ δικὰ τὰ σπιτία μὰ πούπετα δὲν ἦτανε ὁ Τάσος. Συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ γείτονες στὴν ἀρχή, ὅλο τὸ χωριὸ σὲ λίγο, ρωμιοὶ, τουρκ' κ' ὄβρησι, γούλ, σκώθηκαν στὸ τσουλούφ'. Ἡ Νεστέραϊνα, ἡ δυστυχισμέν' ἡ μάνα, ὅλο μπαινοβγαίν' καὶ τραβᾷ πότε τὰ μαγ'λα τ'ς καὶ πότε τὰ μαλλιὰ τ'ς, καὶ πνίγεται στὰ κλαίματα. Ὁ Νεστέρ τ' ἄπ' τὴ μιά μεριά κἀν' κουράγιο καὶ παρηγορεῖ τὴ γυναίκα τ' κ' ἄπ' τὴν ἄλλ' λέγ' τσοῖ δικοί: «Γιὰ βγαίτε δεῖτε μάθαιτε». Τὰ ταξίματα παίρνει «καὶ δίν' νε. Ταξ' ὁ Νεστέρ τ', τὰξ' ἡ Νεστέραϊνα, τάζνε κι' οἱ δικοί. Χίλιες κακές ἰδέες περνοῦν ἄπ' τὸ μυαλό τ'ς. Ἐνας λέγ' τὸ κοντὸ τ' κι' ἄλλος τὸ μακρὸ τ'. «Μπᾶς καὶ πνίγη καὶ τὸνέ πῆρε καμμι' ἀνεροῦσα, «μπᾶς καὶ ξοῦρσε μὲ καμμιὰ βάρκα». Μπᾶς καὶ τὸνέ πιάσανε οἱ ὄβρησι καὶ τὸνέ ρήξανε στὰ λανάρια.»

Χάθ' κ' ὁ Τάσος! τὸ μάθανε πιά μικροὶ καὶ μεγάλα. Χάθ' κ' ὁ Τάσος τοῦ Νεστέρ! Βοῦτ' ὁ τόπος ἄπ' τὸ κακὸ!

Γούλο τὸ χωριὸ ρίχνεταὶ στὸ ψάξιμο. Μαζῶ κι' οἱ τσανταρμαδες. Γούλ' τρέχ'νε σὰ τσοῖ

(Συνέχεια στὴν 6η σελίδα)

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΓΕΝΕΤΕΙΡΑ ΓΗ

Πὼς εἶδα τὰ ΠΑΛΑΤΙΑ τοῦ Μαρμαρᾶ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ
κ. ΘΕΟΦΑΝΗ ΣΠΥΡ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐνα δυνατὸ κορνάριμα αυτοκινήτου μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ πού κοιμώμουνα, ἔκαμεν ὥστε νὰ διαλυθῆ τὸ γλυκὸ ὄνειρο πού ἔβλεπα τὴν ἀγῆ τῆς 12ης Σεπτεμβρίου στὰ Παλάτια. Τὸ ὄνειρό μου αὐτὸ ἄς μὴ τὸ διηγηθῶ ἄπ' αὐτὴ τὴν στήλη. Ἀς τὸ ἀφήσω γιὰ ὅποτε εὐρεθῶ στὰ Νέα Παλάτια, καὶ μοῦ διηγηθοῦν καὶ οἱ ἐκεῖ τὸ δικὸ τους πού βλέπουν ἐπὶ εἰκοσι ἐπτὰ χρόνια.

Τὸ βέβαιον ἦτο πὼς ζαλισμένος ἀκόμη σάν ἀπὸ κάποια ἡδονιὰ μίθη, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἀγονοξόπνημα, πετάχθηκα βιαστικὸς στὸ ὄχημα, γιὰ νὰ βρεθῶ τὴν ὥρα τοῦ ὄρθρου στὸ μοναστήρι τῆς Γέννας. Μὲ εἶπαν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶχε γκαρμνίσῃ.

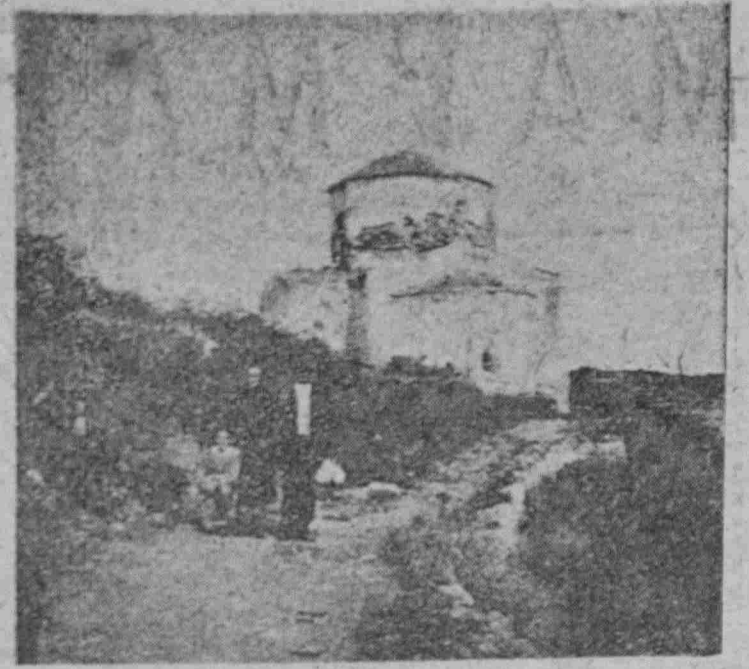
Ἐνας φαρδὺς δρόμος πού ἔγινε ἐφέτος μὲ τὴν ἐξοχὴν ἄλλου ἰδιοκτητοῦ λατομείων τοῦ Μουχτεῦβη, καὶ μὲ τὴν ἐπιστάσια τοῦ μαρμαρινοῦ Νε-

λῆ Χουσεῖν, πού μᾶς συνώδευε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ μᾶς ἔφερε ἔπειτα ἀπὸ χιλιάδες στροφές καὶ ἐλιγμούς, μέσα σὲ εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας στὸ Πανόρι.

Ἀφίγομε ἐδῶ τὸ ὄχημα γιὰ νὰ περιεργασθοῦμε τὸ περίφημο προιονιστήριο μαρμαρῶν τῶν Ἀδελφῶν Σαλήχ καὶ Σαμπρῆ Καραγκιόζ, συναντοῦμε ἐδῶ ὡς ἀρχιμηχανικὸν τὸν φίλον μας Σεχαμπετιν, ἄλλοτε κολιτζῆν τοῦ Πραστειοῦ θανατόζομε τὴν ἐργασία πού γίνεται, καὶ ἀρχίζομε πελογοεῖν ἀπὸ τὴν Γέννα.

Ἡ μόνη ἀξιοσημείωτη ἐκκλησιὰ σ' ὅλο τὸ νησί, ὅπως μετέφρασαν ἄπ' τὸν Χάζλουκ, ὁ Χ. Μ. Χαλβατζῆς στὰ «Μαρμαρινὰ Νέα» τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1946 ἔπαιρνε μιά ἰδανική ὄψη στὰ ματια μας, ἐνόσω ἀκόμη μᾶς τὴν ἔκρυβε τὸ ὕψωμα τοῦ κάβου.

Ὅταν ὁμως ἀποκαλύφθηκε μπροστὰ μᾶς ὁ

Τὸ Βυζαντινὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου (Γέννας) ὅπως εἶναι σήμερα.

κομψὸς τῆς θύλος, μοναδικὸ ἀπομεινάρει, πού τὸ διειρησαν οἱ αἰῶνες, καὶ τὸ ἐσεβάσθηκεν ἡ καταστοφῆ, ἐτάχινε τὸ βῆμα μου ἀνηφῶντας τὰ σουβλερὰ πτεράδια, καὶ τὰ ἀγκάθια, τοῦ δρόμου ἄς τὸν ποῦμε, καὶ μὲ ἀνείπωτη λαχτᾶρα βρέθηκα μπροστὰ στὴν κλειστή του πόρτα.

Ὅταν ἔπειτα ἀνεβασμένος στὴ δροφῆ ἔριξα ἀπὸ τὰ παράθυρα τὸ βλέμμα μου μέσα, ἤρθαν ἀμέσως στὸν νοῦ μου οἱ στίχοι τοῦ ψαλμοῦδου «εὐλογεῖται πάντα τὰ κτήνη τὸν Κύριον» (ΥΜΝ. Γ'. 81) βλέποντας μιά ἀγέλη νὰ κινῆ ἀκατάπαντα τὰς σιαγόνας.

Ἡ γύρω φύσις δοξολογοῦσε τὸν Θεό, ἐκεῖνο τὸ πρωί.

Ἡ ἀμμουδιά, τὸ λιεβάδι, οἱ νερόμυλοι, τὰ πλατάνια, ἡ πηγὴ τοῦ νεροῦ στὸ βάθος τῆς χαράδρας, ἔδιναν στὸ ἀπόκοσμο ἐκεῖνο τοπεῖο τὴν

ὄμη μᾶς γωνίας Παραδείσου, μὰ ἡ πίκρα μοῦ ἐπνίξε τὸ λαρυγγί σὺν ἀναλογισθῆκα πὼς βρισκομαί ἐκεῖ μόνος.

Ἐγγίσαιμε τὰ σύνορα τοῦ Ἀφθονιοῦ, καὶ μπροστὰ σὲ κάτι συνιές, μὲ διηγήθηκε ὁ συνοδὸς μου Ντελῆ Χουσεῖν, τὸν διάδογο πού εἶχε κάποτε μὲ τὸν Ἀφθονιάτη κηπουρὸ Θεοδόση Ζαρίφη, ὅταν τῆς φύτενε. «Θὰ ζήσης μπᾶρμπα Θεοδόση νὰ φᾶς τὰ σῖκα τους;»

«Κι' ἂν δὲν ζῶ ἐγὼ θὰ ζοῦν ἄλλοι, νὰ τρῶνε καὶ νὰ συχωροῦνε» ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ἀθάνατη καὶ ἀπροσμέτρητη ἡ προκοπὴ καὶ ἡ κλωσὴ τῶν ἀνθρώπων μᾶς ἐκεῖνον τοῦ καιροῦ, πού σπέγνανε καὶ φνιτένανε γιὰ νὰ βροῦν νὰ τρῶνε ἄλλοι.

Καθισμένοι ἀλατούρακα σταυροπόδι ἀντίκρου μ' ἀντίκρου μὲ τὸν χωριανὸ μου καὶ τὴν γυναίκα του Ἀϊσέ, παίρναμε τὸ προ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴν 6η σελίδα

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Ὁ πρῶτος ἐκπατρισμός τῶν Πασσαλιμανιωτῶν

Ἐξιστόρησις τῶν δραματικῶν γεγονότων ἀπὸ τὸν αἰὲν. συμπατριώτην μας Φώτ. Ἀνδρεάδην

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. φύλ. Ἐκεῖ οἱ παρευρεθέντες ὀθωμανοὶ πρόκριτοι ἐκ τῶν Ἀζάδων μᾶς συνεχάρσαν ἐκ καρδίας διὰ τὴν ἱεπιτυχὴ ἀποστολὴν ἡμῶν εἰς Σίντριγγ, καὶ οὕτω μετὰ χαρᾶς ἐπιστρέψαντες εἰς τοὺς συμπατριώτας νάκοινώσωμεν αὐτοῖς, τὴν ὡς ἂν

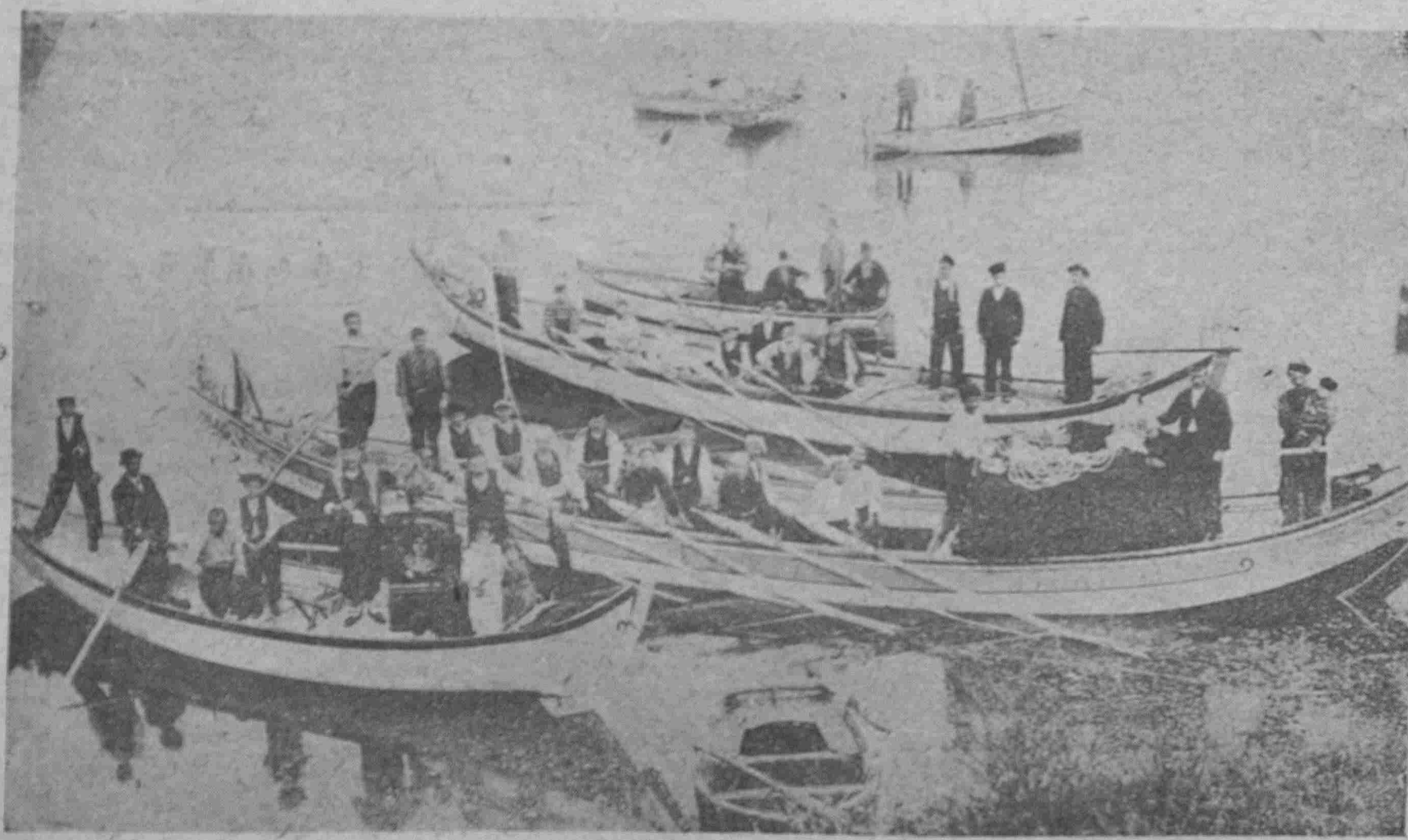
ἀπόφασιν, καὶ οὕτω ἐπεριμένομεν εὐκαιρον περιστάσει πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐνταῦθα μέσον τοῦ Μητροπολιτοῦ ἀπεστάλη τηλεγράφημα τῆς Αὐτοῦ Θειοτ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου κ. κ. Γερμανοῦ τοῦ Ε' περιέχον τὰ ἑξῆς: «Ἐνεκα λόγων στρατιωτικῶν ἐ-

νεκρίθη παρὰ τῶν ἀρμοδίων, ἡ μετανάστευσις ὑμῶν, καὶ διὲ ἡ σεβ. κυβέρνησις ὑπόσχεται διὰ τὴν ἐγκατάστασιν σας ἐξασφαλίζουσα ἐκ φιλανθρωπίας, τὰ μέσα συντηρήσεως, εἴτε χρηματικῶς, εἴτε διὰ παντός ἄλλου μέσου, καθὼς καὶ διὰ τὰς περιουσίας σας

καὶ τῆς ἀξιοτιμῆς δεσποίνης συζύγου αὐτοῦ, καὶ ὄλων τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οικογενείας τῶν, διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόανθρωπα αἰσθηματᾶ των, ὡς καὶ τὸ ἰδιαιτερον ἐνδιαφερόμενος περὶ ἀπέδειξε ὑποχρέωσας τὴν χωροφυλακὴν τοῦ σταθμοῦ νὰ μὴ λήβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπιβίβασιν μας, ἀναλαβὼν ὁ ἴδιος πᾶσαν ὑποχρέωσιν, ὡς καὶ ἔπραξε τοῦτο μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Φόρον εὐγνωμοσύνης ὀφείλουσι πάντες οἱ ἐκ τῶν μεταναστών πρὸς τὸν ἐξαιρετον τοῦτον ὑπάλληλον διὰ τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν του καὶ τὰ ἀνώτερα αἰσθηματᾶ του, ἐπιφυλασσόμενοι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν διὰ τῆς δημοσιογραφίας νὰ ἐξάρωμεν τὰς ὡραίας καὶ ἀνθρωπιστικὰς πράξεις του διότι τοιοῦτοι ἀνθρώποι εἶναι ἀξιοὶ ἐπαινῶν, τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.

Ἐνταῦθα ἀπεβίωσεν ἡ πρεσβυτέρα Παναγιώτα Παπᾶ - Μιχαήλ Οἰκονόμου, καὶ ὁ νέος Πέτρος Κεχαγιᾶ, ὁστις προσβλήθει ἀπὸ ἀνίατον νόσον φθοροποιόν, εὔρε τὸ μοιραῖον τέλος, καὶ ἐτάφησαν ἐπὶ ὑψώματος, τῆ ὑποδείξει τοῦ κύρ-σταθμάρχου Θεοφίλου, ἵνα χρησιμεύσῃ ὁ τόπος ἐκεῖνος ὡς ἐνθῶμιον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ ἐπὶ τέλος μετὰ δεκαπενθήμερον διαμονὴν, ἀνεχώρησαν διὰ Βαλικοσέρι, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔληξεν ἡ Ὀδύσεια τοῦ Ὀκτοῦ Γκιόλ.

(Συνέχεια στὸ ἐρχόμενον)

Μιά γραφικὴ εἰκόνα τῆς χαρούμενης νησιωτικῆς μας ζωῆς ἀπὸ τὰ εὐτυχισμένα παλιὰ χρόνια στὴν Πατρίδα

Ένας φόνος ΜΙΑ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

Πενήντα και περισσότερα χρόνια πέρασαν από 'κείνο το βράδυ, που είχαν μαζευτεί οι τσομπάνιδες του Πρασιού μέσα στο μαγαζί του Γληγοράκη...

Έδειχνε ότι ήταν έτοιμος ή να λύση τη συνάθροιση ή να δώσει τη λύση στο ζήτημα.

Σε μια στιγμή ένας νεαρός τσομπάνης ζωηρόπαλληκάρη, σηκώθηκε πάνω ξαναμμένο και πλησιάζοντας το Γληγοράκη τον έρωτά: «έσύ τί λές αφεντικό;»

«Ολοι κατάλαβαν τη σημασία της και τί έπρεπε να κάμουν. Δεν ήθελαν ούτε χρειάζονταν περισσότερες εξηγήσεις. Μ' αυτές της τρεις λέξεις του Γληγοράκη είχαν έκδοθη ή καταδικαστική απόφαση για το ζωοκλέφτη. Ο κάθε τσομπάνης έβεώρησε τον εαυτό του ύποχρωμένο για την έκτέλεσή της και δολοφόνησε με μια στιγμή συνηνοήθηκαν με της ματιές και απέφασαν να δράσουν από κοινού και χωριστά δίχως άρποχόριες.

Στ' αλήθεια. Το ζήτημα που άπασχολούσε τους βουνησίους εκείνους ανθρώπους ήταν ζωτικό, ήταν πολύ σοβαρό. Επρόκειτο για την ασφάλεια των κοπαδιών των γιδοπροβάτων τους, που τα κατατάραζε στη κλεψιά ο Λιγάκης απ' το Μαρμαρά. Στ'ής δυόστης τρεις γινότανε και μια εξαφάνισι ενός διαλεχτού κριαριού, μιας καλής προβατίνας, μιας ολόπαχειας στέρφας, ενός καλοθρεμένου ζώου που προοριζότανε να σφαχτή τη γιορτή και να πιάση παράδες, άρνια δέ και κατοικάρια αλογάριαστα. Ο κλέφτης όμως έμενε πάντοτε άπυγιστος μολονότι ήταν γνωστός σε όλους.

Η νύχτα προχωρούσε και σε καμιά όριστική απόφαση δεν μπορούσαν να καταλήξουν. Τα ρακιά, όσο περνούσε η ώρα, έρχονταν πγιο συχνά, τα αίματα ανέβαιναν στα κεφάλια, πολλές ιδέες και γνώμες ριχνούνταν στη μέση μ' της εύρισκαν όλες ανεφάρμοστες ή άποτυχημένες και τ'ής απόκρουαν.

Αρχισε να δημιουργείται θόρυβος, τον όποιον με κάθε θυσία έπρεπε να άποφύγουν, για να μην πάρουν είδηση οι διαβάτες που περνούσαν έξω απ' το μαγαζί και ύποψιασθούν τί είδους συνεδρίαση γίνονταν μέχρι τέτοια περασμένη ώρα και έμπενε κανένας μέσα από περιέργεια, όποτε ύπήρχε κίνδυνος, καθώς ήταν όλοι κορωμένοι, να φέρουν τα μυστικά τους στη φόρα και να πάνε χαμένες και στο βρόντο συγκέντρωση και συζήτηση.

Κι' ό Γληγοράκης είχε κοπάδια και φυσικά ή συζήτηση τον ένδιεφερε πολύ άλλ' ως τη στιγμή δεν έλάβενε μέρος σ' αυτή. Άκουε και παρακολούθουσε όλους με προσοχή χωρίς να βγάζη τοιμουδιά απ' το στόμα του. Έστριβε κι' άναβε διαρκώς τσιγάρα, φαινότανε πώς τον κατείχε μεγάλη άγωνία κι'

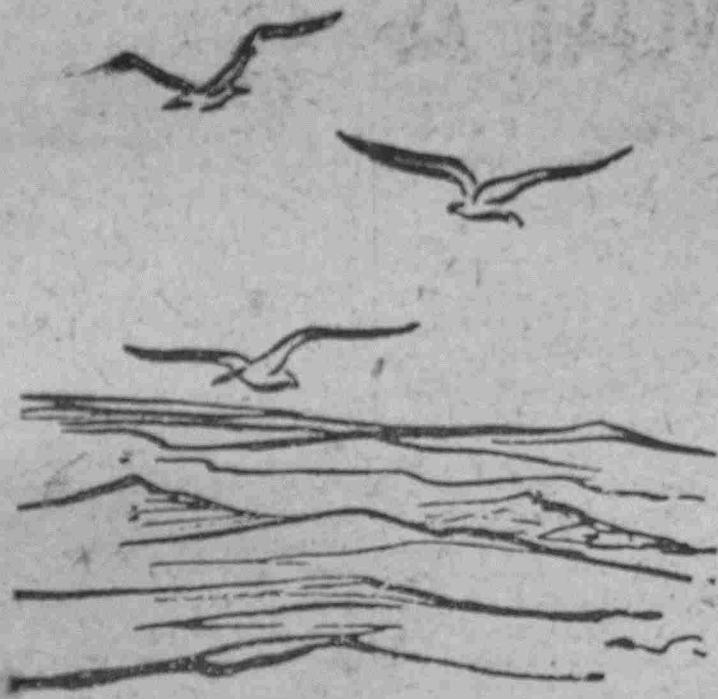
«Ολοι οι χθεσινοβραδουοι τσομπάνηδες βρίσκοντα απ' τα χαράματα στα βουνα ψάχνοντες από διάφορες κατευθύνσεις για την άνακάλυψη του ζωοκλέφτη. Μακρυνά βλέποντα να άνεβαίνη από μια πλαγιά του βουνού, κοντά σε μια πηγή νερού καπνός. Ήταν φως φανερό πώς το Λιγάκι έψηνε εκεί το κλεψιμαζικό σφαχτό του. Τρεις απ' αυτούς, οι πγιο σβέλτοι, τρέξανε κατ' έπάνω στο σημείο εκείνο. Αυτοί, γληγορότεροι απ' όλους, έφθασαν πρώτοι κοντά στο Λιγάκη και τον βρήκαν να ψήνη μια κρασικά δίπλα σε μια κρουσταλένια πηγή. Σαν τους είδε τράχηκε. Άκολουθεί ένα καλημέρισμα, μια μικρή κουβέντα, ένα στρίψιμο και άναμα τσιγάρου, ένα άστείο, ότι ήρθαν να τους δώση λίγο μεζέ απ' το ψητό. Ο ζωοκλέφτης άνησυχεί, θέλει να πγιάση κουβέντα αλλά μπερδεύουν τα λόγια στο στόμα του, γιατί προαισθάνεται το άναπάντεχο κακό που έμελλε να του έρθη. Ή τόσο πραινί ή έπίσκιψη ταραζει το κακοποιό. Άπ' τα μάτια των παλληκάρων ξεπετιούνται καυτερές σπιθες, που δια-

τεκωρήθη ή έργασια εις έργολάβον χεναντι έκατόν δέκα χιλιάδων τουρκικών λιρών, και έντός αυτής της πενταετίας ή σιδηροδρομική γραμμή προτεινομένη από την Πάνορμον, διερχομένη παρά τα έρείπια της Κυζίκου, θα καταλήξη εις Άρτάκην με σταθμόν πρό του Άρρεναγωγείου, και εις την νησίδα Κεράν έγιναν δύο ξενοδοχειακά συγκροτήματα διά δαπάνης όγδοήντα χιλιάδων λιρών. Έκείνα όμως τα όποια περισσότερον παντός άλλου θα περιποιούν

«Ολοι οι χθεσινοβραδουοι τσομπάνηδες βρίσκοντα απ' τα χαράματα στα βουνα ψάχνοντες από διάφορες κατευθύνσεις για την άνακάλυψη του ζωοκλέφτη. Μακρυνά βλέποντα να άνεβαίνη από μια πλαγιά του βουνού, κοντά σε μια πηγή νερού καπνός. Ήταν φως φανερό πώς το Λιγάκι έψηνε εκεί το κλεψιμαζικό σφαχτό του. Τρεις απ' αυτούς, οι πγιο σβέλτοι, τρέξανε κατ' έπάνω στο σημείο εκείνο. Αυτοί, γληγορότεροι απ' όλους, έφθασαν πρώτοι κοντά στο Λιγάκη και τον βρήκαν να ψήνη μια κρασικά δίπλα σε μια κρουσταλένια πηγή. Σαν τους είδε τράχηκε. Άκολουθεί ένα καλημέρισμα, μια μικρή κουβέντα, ένα στρίψιμο και άναμα τσιγάρου, ένα άστείο, ότι ήρθαν να τους δώση λίγο μεζέ απ' το ψητό. Ο ζωοκλέφτης άνησυχεί, θέλει να πγιάση κουβέντα αλλά μπερδεύουν τα λόγια στο στόμα του, γιατί προαισθάνεται το άναπάντεχο κακό που έμελλε να του έρθη. Ή τόσο πραινί ή έπίσκιψη ταραζει το κακοποιό. Άπ' τα μάτια των παλληκάρων ξεπετιούνται καυτερές σπιθες, που δια-

Έννια μέρες ανάμεσα στα συντρίμια ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΚΑΠΕΤΑΝ ΡΑΛΛΗ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΠΟΔΟΣΙΣ κ. ΒΑΣΙΛΗ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ

Ο συναπατριώτης από τον Μαρμαρά καπετάν Ράλλης Θεοδοσίου επισκευθείς για πρώτη φορά την πατρίδα μετά τον έκπατρισμό, και παραμείνας εκεί για έμπορικές του ύποθέσεις επί 9 ήμέρας μās δίδει με την παρακάτω δημοσιευομένην περιγραφήν του μιá ζωηγατή εικόνα της σημερινής τραγικής καταστάσεως του άξέχαστου Μαρμαρά μās

«Ξεκινήσαμε από την Ελλάδα στις 29 Ιουνίου με το καϊκι μου «Άγγελική» 60 τόννων και πλήρωμα τους 2 γιουούς μου, ναυλομένοι από τους άδελφούς Ευστάθιο και Γιώργο Προκοπίου για να πάρουμε χώμα χυτοσιδήρου από την Πόλη. Συμφωνία μας ήταν επί πλέον στάθμευσις στον Μαρμαρά και πάστομα κολιών. Ύστερα από έβδομαδιαίο ταξειδι στις 6 Ιουλίου και την ώρα που ό ήλιος έκλεινε για να φωτίση ξένους όρίζοντες βρισκόμασταν στο Τσανάκαλι. Τ' άπαλό νυχτιάτικο άγέρι μās χάιδευε τα πρόσωπα σαν προύπανθη στην άφιξη μας. Τό σκοτάδι έαπλώονταν γύρω μας τώρα, και λίγα σκόρπια φώ-

τα άρχιζαν να ξεπροβάλουν απ' τον Μαρμαρά. Ένας όμορφος καιρός και μια ήσυχη θάλασσα άκομπανιάριζαν τις άνήσυχες ψυχές μας στο καινούργιο μας άντάμωμα με την πατρίδα, που τόσα χρόνια ή νοσταλγία μās έσπρωχνε κοντά της. Φτάσαμε στην έρημαμένη παραλία του Μαρμαρά, που δώ κι' εκεί λίγες σιλουέτες κυκλοφορούσαν σκοτινιασμένα. Ρίξαμε τις άγκουρες και μ' ένα σάλτο ό γιουός μου Στέλιος πήγε να δέση κόβσο στα πλατάνια. Ή φωνή του σε λίγο άκούσθηκε λέγοντάς μας πώς του άπαγορεύουν. Φώναξα τότε μέσα από τό καϊκι: «Είμαι ό καπετάν Ράλλης, κι' έγώ φύτεψα τα πλατάνια ζαυτά». Ά-

παντούν στην Τουρκική: «Μπουγιούκ γκι α ο ύ ρ γκελμές» (ήρθε ό μεγάλος Χριστιανός Μαρμαρινός). Κι' έτσι δέσαμε, με πέρασμα της πρώτης νύχτας στο καϊκι.

Την άλλη μέρα, άφου συναντήθηκα με τον Λιμενάρχη και ταύς προύχοντας Σακίρ-Χαφούση -Καλλιμπασ, μās παρεχώρισαν τό καφενείο του καπετάν Βασιλή και του Τσαούς για τις δουλειές του παστόματος, που θέλαμε. Άφου τό επιδιορθώσαμε κάπως άνοιξαμε και πηγάδι για τό πλύσιμο των ψαριών γιατί μās άπαγόρευαν στην θάλασσα. Πήραμε 7.500 όκάδες κολιούς και τους παστόσαμε σε μικρά βαρέλια.

Ύστερα από 9 ήμερών ξεκούρασμα που έκαμα στον Μαρμαρά έλξα την άπόλυτο έλευθερία και τον καιρό να γυρίσω όλα τα σοκκάκια και τους μαχαλάδες περνώντας και πατώντας τα χώματα που με γέννησαν, ξαναπικρούζοντας τον ουρανό που πρώ-

τα, την θάλασσα που κολύπησα μικρός, τα σπία που έζησα. Κι' έτσι γυρίζοντας τον Άγιο Αύτόν Τόπο, ζούσα στο άσύντροφό μου γύρισμα με τις άναμνήσεις μιáς παληάς εύτυχιμένης ζωής στον τόπο αυτόν που τώρα πατώ μοναχός μου.

Έσφιξε ή καρδιά μου και έκλαψα χωρίς να τό θέλω, κι' έπεσαν τα δάκρυά μου στο χώμα εκείνο που τα μωραδικά μου δάκρυα είχαν βρέξη ξανά. Ξεφύλλισα έτσι κάθε γωνιά του, κάθε σπιτι, κάθε σοκκάκι και στέναξα στις όλόφρεγγες ή και σκοτεινές ήσυχες-ήσυχες και φοβισμένες νύχτες του στον όσο καιρό έμεινα εκεί.

Πόση όμορφιά, πόση γαρά, πόση εύτυχία, μά άσύντροφη ζωή, στον ριμαγμένο Μαρμαρά! Σπάρραζε ή ψυχή μου σε κάθε μου γύρισμα π' έκανα πιάνοντας απ' της Παναγιάς τον λάβο κι' άπείρισμόντας τα κατεστραμένα και τα στεκοίμενα σπιτία. Κιτρινα-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 6η σελίδα)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΑΣ

Έργα προόδου και πολιτισμού στην Άρτάκη

Έντυπώσεις από ένα ταξειδι του συνεργάτου μας κ. Θεοφάνη Σπ. Θεοφανίδη

Η πρώτη έφετεινή μετάρσις μας στην Άρτάκη, με συνταξειδιώτη τον Άρχοντα Πρωτοψάλτην της έπαρχίας Χαλκηδόνας Κον Θρασύβουλον Γκίτζην, και ή λιτανεία μας γύρω από τό νησι του Μαρμαρά, που συνέπεσε με την ήμέρα της μεγάλης έκδρομής των Προικονησιών στα Νέα Παλάτια έγινεν άφορμή να διαπιστώσουμε, ότι εύρισκονταί εκεί υπό έκτέλεσιν σπουδαία έργα κοινής άφελείας, αλλά μās έστέρησε την εύχαριστήσιν του να γνωρισώμεν τον έξοχώτατον κ. Υποβουκιτην (καϊμακάμην) ό όποιος άπουσίαζεν επ' άβεία.

Τό εύτύχημα αυτό μās έδόθη ένάμισο μήνα έπειτα, όποτε με την εισήγησι του κυρίου Φεχμή Χαλήλ Έρτέκ, εύρεθήκαμε στην μεγάλη άθουσα του Διοικητηρίου Άρτάκης και άνταλλάξαμε χαιρετισμό με τον πολιτικόν άρχοντα του τόπου Κον Ρεσιτ Έρτουζούν. Η ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του εύγένεια και οι άπροσποίητοι τρόποι εύθός άμέσως ήρχισαν να μās κατακτούν, ότε με διηρώτησε διά τους κτίτορας του σπιτιού που κατοικώ, την οικογένειαν Στεφανίδου, έπιθυμών πολύ να μάθη τα κατ' αυτήν. Αυτό ήρκεσε διά να φανερωθή όλον τό ψυχικόν μεγαλείον του ανθρώπου, και ό συνασθηματικός του πλοθος.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΪΜΑΚΑΜΗ ΑΡΤΑΚΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑ «ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ» Με άγάπην και έκτίμησιν εις τον κ. Νικόλαον Λαμπαδαριδην εις άνάμνησιν κοινής άγάπης την όποιαν τρέφομεν άπέναντι της περιοχής ένός μεγάλου πολιτισμού. ΡΕΣΙΤ ΕΡΤΟΥΖΟΥΝ Καϊμακάμης Άρτάκης

Δευτέρα έρώτησις έξ ύσθου άπροσδόκητος ήτο, ή έπιθυμία του να γνωρίση τα Ιστορικά έργα του Μανουήλ Γεδεών, του Πλινίου, του Άπολλωνίου. Άντελήφθην τότε πληρέστατα ότι ό συνομιλήτης μου, προσωπικός της του κόσμου των γραμμάτων, έτρεφε βαθύτατον σεβασμόν εις τους έγραψαν Ιστοριαν διά τα έδάφη τα όποια διοικεί, και κατείχετο από τον διακαή πόθον του να θέση υπ' όψιν των σημερινών κατοίκων τό ένδοξον παρελθόν της φυλής, που τα κατοικούσε έως σήμερα, συγγράφων άνάλογον έργον.

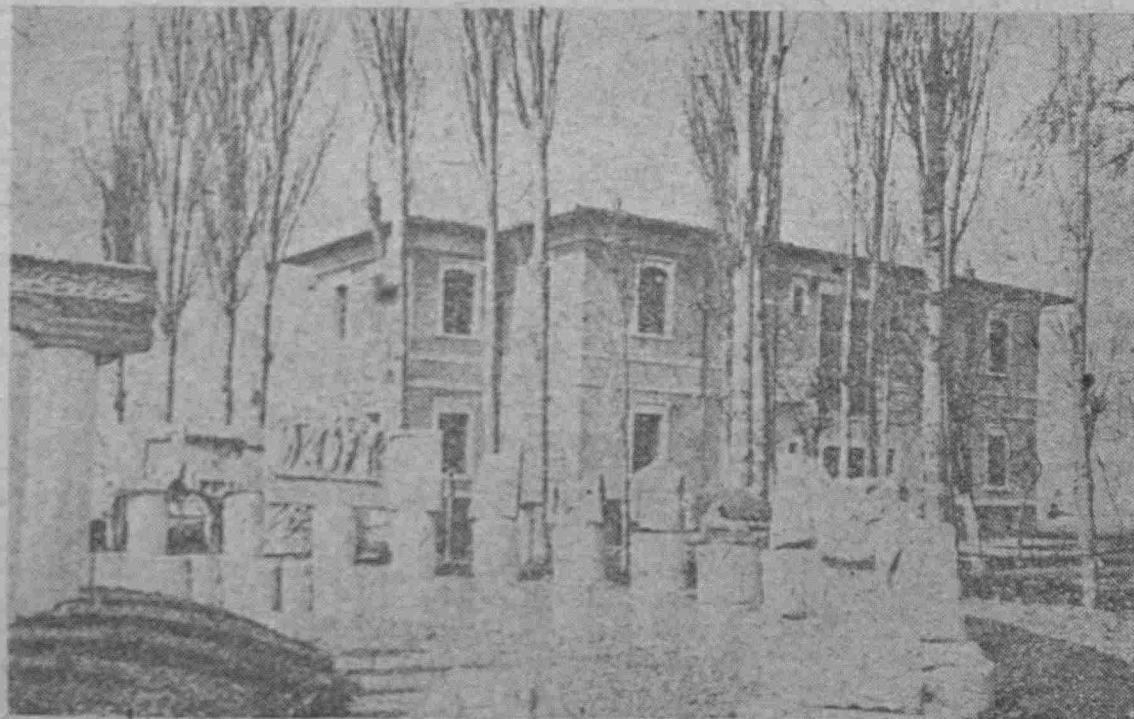
Τό φως του ελληνικού πολιτισμού διεισδύει εις τάς σκέψεις των Τούρκων, έίπα καθ' έμαυτόν, προς τό συμφέρον και των δύο λαών οι όποιοι επί τέλους θα γνωρίσουν πραγματικήν ειρήνην, στήριζομένην εις άρραγή θεμέλια. Δείγμα πολιτισμού έν

Άρτάκη δεν είναι μόνο ό πολιτικός άρχων ό όποιος μετά τάς ώρας της ύπηρεσίας άφασίωνεται στην μελέτην, στην μετάφρασιν, στην συμπλήρωσιν της Ιστορίας της, στην έξερεύνησι των έρειπιών της Κυζίκου παροτρύνων τους πάντας να σεβονταί και να διατηρούν παν ότι έμεινε ως μνημείον εις τα όρια της διοικήσεως του (χερσώνησος της Κυζίκου και νήσους του Μαρμαρά). Δείγμα πολιτισμού επίσης είναι και ή προθυμία του πρώτου τυχόντος Άρτακηνού γηγενούς ή πρόσφυγος, του να δεχθή άδελφικώτατα τον μεταβαίνοντα εκεί ταξειδιώτην άρκεί να είναι τουτός Ρωμηός.

Και ένόσω πρόκειται διά τό καλόν της Άρτάκης με μεγάλην εύχαρίστησιν έπληροφόρηθη ότι και τό νερό του Κρουού (Κάιναρτζη) θα έλθη έντός του έτους εις την πόλιν, διότι κα-

τεκωρήθη ή έργασια εις έργολάβον χεναντι έκατόν δέκα χιλιάδων τουρκικών λιρών, και έντός αυτής της πενταετίας ή σιδηροδρομική γραμμή προτεινομένη από την Πάνορμον, διερχομένη παρά τα έρείπια της Κυζίκου, θα καταλήξη εις Άρτάκην με σταθμόν πρό του Άρρεναγωγείου, και εις την νησίδα Κεράν έγιναν δύο ξενοδοχειακά συγκροτήματα διά δαπάνης όγδοήντα χιλιάδων λιρών. Έκείνα όμως τα όποια περισσότερον παντός άλλου θα περιποιούν

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 6η σελίδα)

Τό Διοικητήριον της Άρτάκης και τό υπάιθριον Άρχαιολογικόν Μουσείον

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΜΑΡΜΑΡΑ

ΑΦΗΓΗΣΙΣ Ρ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

από την 5η σελίδα

τιμήν εις την Αρτάκην, και θα την τοποθετήσουν εις την έμπροσθεν θέσιν ως πόλεως σημαντικής εις την σύγχρονον Ιστορίαν είναι δύο τινός.

Τό ότι ητύχησαν εκ των Έλλήνων μόν να αναδειχθί τέκνα της τούς Ιστορικούς Κωνσταντίνου Μακρήν Ιατρόν και τόν υιόν αυτού Ήπποκράτην Μακρήν Ιατρόν, εκ των Τούρκων δέ να αποκτήσῃ διοικητήν τόν Ρεσήτ Έρτουζούν (τόν εκ του χωρίου Γιορτάνι της Μυσίας καταγόμενον Ιδρυτήν του ύπαιθρίου Αρχειολογικού Μουσείου Αρτάκης).

Οι Άρωναυται, ο Κόζικος, ή λαμπρά αυτού Πόλις, ή Προκόννησος, οι τριάκοντα και πλέον έλληνικοί αιώνας μετουσιωμένοι εις θραύσματα μαρμάρου, εκεί πλάγι στο Διοικητήριο της Αρτάκης, κάτω από τήν σκιά των δένδρων, άς δέχονται ως κοινός τόπος, και τήν κοινή λατρεία των δύο εθνών, των τούρκων και έλλήνων. Κων/πολις Δεκ. 949 Θ. Σ. ΘΑΟΦΑΝΙΔΗΣ

Διαδίδετε

τά «Μαρμαρινά Νέα» στους φίλους και γνωστούς σας συμπατριώτας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

από την 5η σελίδα

σμένα και μαυρισμένα, γαίλοφωλασμένα κι Έρρημα τά πιότερα άπ' αυτά που στέκουν, σπίτια και μαγαζιά, είναι τά μόνα σημάδια της παλαιάς ευτυχισμένης ζωής και δουλειάς μας.

Στέκουν ακόμα δρθια τά σπίτια του Καπετάν Βασίλη, Παντελή Λαμπούκα, Κώνστ. Σταυρίδη, καπετάν Παναγιώτη και Σταύρου Αποστόλου, του Θεόδωρου Αναστασιάδη, Αρίστου της Διομάντος, Πασχάλη Αδαμαντίδη, Στρατή, και Φωτίου (των τριών τελευταίων είναι χωρίς σκεπές). Βρίκεται τό τζαμί του Μαχμούτ, τά καφενεία Χασάνη και Μουσταφαδάκη.

Κατά μήκος της πολυτραγουδισμένης παραλίας μας τά κύματα άκομπανιάρουν τήν νυχτιάτικη όμορφιά, δίνοντας με τό σιγανό τους παφλασμό παρηγοριά σε άδειανά και σκοτεινά σμένα στεκούμενα σπίτια. Κι είναι του Κουκουσάκη, Καπετάν Αϊζις, του Θεόδωρου Αναστασιάδη τό μαγαζί, του Καλίπς, του Νικολάκη Χάλια ο φούρνος και τό μπακάλικο του Γιουσούχα. Τό σπίτι του Λεμονάκη, του Αβραάμ του έβραίου και του Γρηγ. Χουρμούζη. Του Μαλλιόπλου και τά σπίτια του Μαλακώφ, Παλυχρόνη, Στρατηγάκη, και Νίκου Λαμπαδαρίου

σχεδόν έρείπια. Τό ίδιο και του Γιάννη Παπαλευτέρη.

Υπάρχουν ακόμα τά σπίτια του Μπαχάρη, Ράλλη, καπετάν Κουβά (που είναι σήμερα τό Λιμεναρχείον), του Χρήστου Γαζέτη, Χαράλαμ-που Καραγιαννάκη, Λευ-

τέρη Σκαρλάτου. Τά μαγαζιά Ευαγγέλου και τά σπίτια των, του Γιάννη Κυριασιδή, του Παύλου Παράσχου και Χαρίτου. Επίσης του Αποστόλη Κυριάκη, του Γιώργη Γκιουλάκη τό καφενείο και τό Ινταρέι του Μιχάλη Τερζή. Βρί-

σκειται ακόμα ή Λατέρνα, τό παστοτσίδικο του Τραούση και τό σπίτι του Χαχόγλου.

Στήν παραλία σώζονται τά σπίτια του Καλαμποκίδη, Δοξίτσας, Κολιά, του Δεσπότη, του Αδούουστή, Παπακυριάκη (γιαγιάς), Τσατσάνη, Μαυράκη Θόδωρου και Ντατίκου.

Η Μητρόπολις στέκεται πολύ καλά. Στόν Αη-Γιάννη δέν βρίσκεται του Παντελή τό Σχολείο (Παντελήθεια) καθότι τό χρησιμοποιούν για κοινόχρηστο τόπο. Βρίσκονται τά σπίτια Φιαδάκη και Παντελή, τό μαγαζί Πούλου, Μπαζία και Σταθάρη. Τό Σχολείο Κυριακίδη είναι έν τάξει και κάθεται επάνω ο Λιμεναρχής. Σώζονται επίσης τά σπίτια Σταύρου Κατραμάδη, Βασιλάκη Χρήστου, Κυριάκου Θεολόγου.

Στίς Παναγιές τόν μαχαλά: Είναι τά σπίτια Αχριάνη Νίκου, ή άποθήκη και τό σπίτι Τσοούτρια, Μιχ. Βερνέζου και Λάκη, Νεστορίδη και Πα-

Μηνάς Ζαγράφος έγραψε με ρανίδες αίματος τό όνομά του στην χορεία των μαρτύρων του πολυβασανισμένου έθνους.

Έχοντας ύπ' όψει πόσον γλυκός θα ήταν και ο θάνατος άκόμη σήμερα στα Παλάτια του Μαρμαρά, αποχαιρετούσα έπειτα από είκοσιτέσσερες ώρες τό χωριό για να ξαναγυρίσω στην Πόλι. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ

Τά Παλάτια του Μαρμαρά

-ΣΥΝΕΧΕΙΑ

από την 5ην σελίδα

γεννα που είχαν φροντίση να ετοιμάσουν, εκεί πλάγι στην πηγή της Γέννας. Αποπάνω μας τά πλατάνια και γύρω μας τό νερό με τό κελάρυμά του ψιθύριζαν κι άπ' ένα παράπονο που δέν άργησε να μās ξεσηκώση την καρδιά... Τουλάχιστο να είχαμε στο έξοχικό εκείνο τραπέζι κανένα Γιώργη Καλαμποκίδη, κανένα Γιώργη Διοματάρη; Θα βρισκαμε τό όνομα της ευθυμίας που φυγαδεύθηκε μά για πάντα άπ' τό μαρμαρονησί.

Στην επιστροφή προτιμήσαμε την πεζοπορία, για να περάσουμε άπο τό Απρο, άπ' τό έξωκλήσι του Αη-γιάννη, που σώζεται μισοερείπυμένο.

Στην Κουσοκέφαλη, κόβουε δρόμο μέσα άπτά μπέλια του Κουσου του Καμπούρ Γιαννάου, του Σαράντου, και άπλώνουε τό χέρι σε κάποιες ρωδιές. Τό όνομα της τοκοθε-

σίας μās κάμει να ζητούμε εκεί τό άκέραιο άγαλμα κάποιας γυναίκος. Ποιός ξέρει ποιά πρότυπο προικονησιακής καλλονής είχαν άπαθανάτιση έδώ με την σιγή του ο τεχνίτης, του άφήρησεν ο χρόνος τό κεφάλι, και μās άφησεν ή παράδοσις μόνον τό όνομα.

Έχοντας προσηλωμένη την φαντασία στην εποχή που τά Παλάτια, έπρωτευαν σε πλούτο, σε τέχνη, σε άκμή, μέσα σ' όλη την Προκόννησο, κατίβαινα την στεφάνη του βουνού και έριγγα τό βλέμμα στην άμορφη σωρό των έρειπίων που κείτεται σήμερα τό ξακουσμένο χωριό. Παρηγορήθηκα με την σκέψη πως τουλάχιστον δέν χάθηκε τό όνομα του αλλά ξαναζή σε θαλέρο συναισισμό στη γραφική παραλία της Αιτινής, πώς οι μακράν της πατρίδος Παλατιανοί πήραν έδραία θείο στην έθνική ζωή, πώς ένας μάλιστα άπ' αυτούς ο

ΧΑΘ' Κ' Ο ΤΑΣΟΣ ΤΟΥ ΝΕΣΤΕΡ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από την 4η σελίδα)

τρελλοί τάπανακάτ'. Ακόμα κι' ο πασβάν'ς παράτσε τό φύλαγμα και γυρνούσε κι' άράντιζε κι' αυτός, κι' ούτε τό'δρες χτύπ' σε αυτό τό βράδ' με τη μαγκούρα τη χονηρή στα σταυροδρόμια του χωριού, που έκανε χρόνια τώρα κάθε νύχτα. Φωνάζνε και ψάχνε τό' άκρογαλιές, ψάχνε στα καίκια, ψάχνε στοί υκρενοί του Κολιά, ψάχνε στο Σαράι, ψάχνε στο μαυροπήγαδο τ' άη-Σιδέρ', ψάχν' ακόμα και στο πηγάδ' τ' άη-Θεόδωρ'... Περάσαν τά μεσάνυχτα και πούπετα δέν βρέθ'κ' ο Τάσος. Σάν αντίλαλος γυρίζ' σ' οδλο τόν τόπο τ' όνομα τ'. «Τάσο! ο! ο! ο! Τάσο! ο! ο! ο!...»

Ακούσ'κε μι' άφλοη πώς τόν έδιδαν να κολυπά τό σκαμπαλέβισμα τση Νοτιάς κατά τόν Κολιά και μετά πώς πήγαινε κατά τήν Παναγιά τήν ώρα του σπερνού. Με τήν πληροφορία αυτή γουλιών'ν ή προσοχή κι' οι προσπάθειές τους στραφήκανε κατά τση Παναγιάς τό Κάβο, μά πώς να φάινε εκεί που είχε φρεσκάρ' τόσο πολυ ή Νοτιά και τά κύματα τρανιάζανε τό κάβο και που ή θάλασσα έφτανε ίσαμε τά παναθούρια τ' εκκλησιας άκόμα και τά πιό ψηλά του γυναικονίτ'. Κατόκοπ' ούλ' άπ' τήν άγωνία, τήν κούρασ' και τό ξενύχτι, άρχίζνε ένας-ένας ν' άπελπίζ'ται. «Πάει τό παιδί!» Ο Νεστέρ'ς καταπίν' τ' άναφυλητά τ'. Η Νεστέρινα στο σπίτ' γονατισμέν' μπροστά στο εικόνοστάθ', πνιγμέν' στοί λιγμοί παρακαλεί τήν Παναγιά να τση φανερώσ' τόν Τάσο. Δίπλα τ'ς ο σοφράς μεν' άγγιχτος όπως στρώθ'κ' άπεσπερί. Μπουκιά δέ μύτιζε κανένας. Δίπλα τ'ς και τ' άλλα τά μικρά αδελφάκια του Τάσ', άποκαμωμένα παντέχοντας τον, κοιμηθήκανε σα ριχμένα γύρω στο σοφρά, χωρίς να νοιάζεται κανείς γι' αυτά. Ποιός να τό σκεφτή με τό χαμό του Τάσ'! Κοντοποδοσε πιά να χαράξ', π' άρχίσε να καλμέρ'ν' στο άναμεταξή ή Νοτιά ό-πότε κακοινού τ' αυτί πήρε μιιά φωνή σαν κλάψιμο παιδιού, πώς ν' άρχόνταν' άπο μακρυά, άνοιχτά άπ' τό κάβο, άπ' τό πέλαο! Βαθεία συγκίνηση κατάλαβε τότε γουλιόνους. Ρίχν'ν' αυτί και πλαούνε πά στη φωνή, με τη γλυκεία έλπίδα στη καρδιά ξανανοιωμέν'. Τό κλάψιμο ξανακούσ'κε. Μά άπέ που έρχόντανε; Άπ' τη θάλασσα γι' άπέ τη στεργιά; Άπέ τη γής γι' άπέ τόν ούρανό;

Ο Νεστέρ'ς άνάμμεσα πύργου' κι' Εκκλησιας άφευκρυγιέται. Οι τσιρίδες ακούγ'τε καθαρότερα. Γνωρίζ' ο Νεστέρ'ς τή φωνή του παιδιού τ', μά ποδναι τέλος πάντων ο Τάσος; Νάσαι ζω'τανός για φαντάζετ' ο Νεστέρ'ς τή φωνή τ'; Νανείν' ά-άληθεια για γελιέται; Μά τό κλάψιμο ακούγεται κι' άπ' τό' άλλ' νους...

«Τάσο! ο! ο! παιδί μ' Τάσοσο!» βοιίξε δυνατά ή φωνή του βασανισμένου πατέρα, μεσ' άπ' τ' άναφυλητό που έξοχιζε τά φυλλοκάρδια ό-ποιανού κι' άν τ' άκουγε.

«Τάσο! ο! ο! έ-έ! Τάσο!» ξαναφώναξε, και κόμπος τόν έκατσε στο λαϊμό.

«Πατέρα! α! έδωώ είμαι άποκρίθηκε κλαψιάρικα, σαν άπ' τ' άνέλπιστα, ο Τάσος. Ο κόμος τάχασε!! Τά χάσανε και με τά σωστά τς, γιατί άκούγανε γούλ' μά κανένας δέν μπορούσε να καταλάβ' άπέ που'ρχόντανε ή φωνή. Άπέ που' φώναζε, και δέν μπορούνε να τό έξακριβώσ'νε; Βραχύν' άκούγεται τώρα ή φωνή του παιδιού... Σά τά μερμίγια παίρ'νε γούλ' τ' άνάπλα. Χυμόδνε στα γύρω βράχια του κάβ', που με τό μαί-νάρισμα τση Νοτιάς, μπορούσε να γένη κάπως κατορθωτό τό ψάξιμο. Σκαρφαλών'νε πά στο Πόργου, ίσαμε τό καμπαναριό, ψάχνε, τό ξεπερνούνε και πάνε κατά τη γκρεμισμέν' μεριά του Πύργ'. Ακούνε πάλε τη φωνή μά δέ βρίσκ'νε τό Τάσο. Κανενού δέν έκοψ' ο νους που ήτανε κι' άπέ που φώναζε τό παιδί.

Ετύχας που 'κείν' τήν ώρα πρόβαλε ξεροβήχοντας, όπως συνήθ'ζε, ο Παπανικολός, κι' άφοι χτύπ'σε κανά δυο φορές τά καμπάνα, τραβόντας τό χοντρό σκονί, που κρεμιούντανε άπ' τό μέσα μέρος του Πύργ', πήγε κι' άνοιξε τη πόρτα τ' Εκκλησιας με τη μεγάλη κλειδαριά. Μά δέν πρόλαβε να στυλώσ' καλά-καλά τη βαργιά πόρτα για να μη και να! γυμάει, μεσ' άπ' τά ράσα του Παπανικολού, σα λαφιασμένο άγριοκατσικο, δέξ' ο μικρός ο Τάσος, φωνάζοντας βραχυσσμένα άπ' τό πολύωρο κλάψιμο, τόν πατέρατ'. Τό τί γέν'κε 'κείν' τή στιγμή δέ λέγεται. Κανένας δέν μπορεί να περιγράψ' τέτοιο περιστατικό!

... Ούλ' σας τώρα, που τ' άκούσ'τε! Ισαμ' έδω, σίγουρα άπορείται, τό πως βρέθ'κε ο Τάσος κλεισμένος μεσ' στην Εκκλησία. Έμ, καλλίτερα δέν είναι ν' άφισω να σας τό πη ο ίδιος ο παθός, ο κύρ Τάσος Νεστορίδης, ένας λεβεντόγερος ώσ'μα' έκει δ' άπάν', που ζή και ζώνεται σα γερή βαλανιδιά με παιδιά κι' όγκόνια, ο Γεροτάσος, που όποιος τόν δηδέν πιστεύ' πώς στη πλάτη τ', τη λαμπαδίσια, σέρνει πάν' άπέ 80 χρόνια.

Νάτος! άτότ' κι' άπατότ'. Ακούστε τον λοιπόν:

«... που λές τ' άγόριμ Στρατή, άκσε πώς γέν'κε τουτό τό κακό τ' άξέχαστο. Ακσε το και γράψ' το.

... Κείν' τήν άλησμόνητ' μέρα έγώ κι' ο θεός σ' ο Σταυρής, που εφτανε λίγο μεγαλύτερος άπέ μένα κανά-δυο χρόνια, πήγαμε και κολουπήσαμε στο Κολιά, κι' άφοι παλέψαμε κάμποσο με τ' άφροισμένα κύματα της Νοτιάς ξαπλώσαμε να ξεκουραστούμε, πά' στον άμομ' κεί μπροστά στο καϊχανά του Μάντη, που γέν'κε άργότερα λαδαριό. Δέν είχαμε ακόμα ξεζαλιστή καλά-καλά που χτύπηε ή καμπάνα και σηκωθήκαμε και πήγαμε στην Εκκλησία που μās παντύχαινε ο παπούς σ' ο Παπανικολός να τ' άνάψουμε φωτιά για τό θυ-

ματό. Αμα φτάσαμε 'κει, ο θεός σ' πήρε τό μαγκαλάκ' άπ' τό ιερό και πήγε έξω να τ' άνάψ', κι' έγώ χώθκα σ' ένα στασιδ' κι' έκατσα, μά ό-πως ήμ'ν' ακόμα ζαλισμένος άπέ τό πολύ τό πά-λαιμα με τη φουρτούνα έγειρα και άποκοιμήθηκα. Σε λίγο ο θεός σ' ο Σταυρής ήρτε και με γύ-ρεψε, με φώναζε κι' άμα δέν άκ'σε τοιμουδιά άπέ μένα, νόμ'σε πως έφ'γα, έφ'γε κι' αυτός. Στο τέλος του σπερνού φεύγοντας τελευταίος κι' ο πα-πούς σ' ο Παπανικολός και με ξέροντας τίποτε ο άνθρωπος κλείδωσε κι' έφυγε.

Τά μεσάνυχτα και πέρα, που λές. Ελα μανά μ' και να δεις. Ξέσπασε και φρεσκάρ'σε ή Νοτιά. Συντριμίζ' ο τόπος. Άνοιξ' ένα παραθύρ' του γυναικονίτ, σφυτζιριξ' ο άέρας, τρώμαξα και ζύ-πνησα. Πώς δέ τρελάθηκα τότε άπέ τό φόβο μ'! Ένας Θεός τό ξέρ'. Μέρες έκανα νάρτα στο νι-ποσό μ' και πολλές φορές τά βράδυα τιναζούμα μεσ' στον ύπνο μ' τρομαγμένος. Μά δέ νήτανε λίγο πρᾶμα βρέ άδρεφέ! Για βάλ'το με ντό νουτ, τ' άγόρι μ' Στρατή, να βρεθής μεσανυχτα και κοιμισμένος μεσ' σε μιιά εκκλησία σκοτ'νή και να μη θυμάσε και να μη ξέρ'ς που είσαι και πως βρεθ'κες εκεί. Και που! Στση Παναγιάς τό γκά-βο με φρεσκαρισμέν' Νοτιά. Δέ ξέρ'ς αλήθεια πόσο τό πιάν' τό μέρος εκείνο ή Νοτιά. Όποιος βρεθ'κε κεί δέξ'καμιά φορά με φρεσκαθούρα, που σε κόφ' ο άγέρας τήν άνάσα σ', μπορεί να καταλαβ' τί χαλασμός Κυρίου γίνεται εκεί. Ο ά-γέρας! ο άγέρας αυτός, που λές μ' έκανε κι' έ-μένα να φοβομαι πιά πολύ κείνο τό βράδ'. Βουή! βουή και κακό. Ακουγα ένα μπου! ου! ου!, χού! ου! ου! ου! Ακουγα τά παράξενα σφυρίγματα του άγέρα, και τό δειμωνισμένα τριέσματα που κάνανε οι άρμοι κι' οι θυλικωσιές στοί κρεμά-στρες των καντυλιών. Τά πολυέλια άλωνίζανε και τά κρούσταλα τ'ς κάνανε ένα χλύ-χλύ-χλύ-χλύ, που μου φαινόντανε σαν να κελαρίζανε, χι-λιάδες ποτάμια και πότε-πότε σα χλιμητρίζανε άμέτρητες άλεγοδνες. Ούλ' ωτά μαζύ! Και τό σκοτάδ' πίσσα!!! Σά συνήθ'σα — άν μπορεί να συνήθισ' κανείς τό τρόμο — λίγο άπ' τη μεγάλ' τρομάρα, έμπυξα τση φωνές. Εκλαφα, φώναξα, τσίρια. Κι' άμα είδα κι' άπό'δα τσαγκάρωσα πασπατευτά ως ένα παναθύρ' κι' άπ' εκεί φώναξα. Φώναξα του κάκ'! Τη φωνή μ' τήν σκέπαζ' ο δυνατός άγέρας.

Έτο' τη πέρασα μέσα στην άγωνία ως τό πρωί τη τραγική εκείνη νύχτα. Ακόμα και τώρα που στο λέω, σ'κάνεται τό μουμουπόκι μ' άλόρτο! Θαρδ' πώς είν' εκείνη ή ώρα. Ακ'στο και γράψ'το.»

Γιαυτό και 'γω τ' άκ'σα και τώγραφα. Τώ-γραφα δέ όπως τ' άκ'σα. Κι' άν με ξέφυγε καμ-μιιά άφλοη να με 'σχαρέστε.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Θεο/νική-Γενάρης 1950

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΝΕΩΝ

Στο Μέγαρον του Ζαπτείου έγιναν πρό ημερών τὰ ἐγκαινία τῆς Πανελληνίου Ἐπιθεώσεως ἑλληνικῆς χειροτεχνίας καὶ βιοτεχνίας. Στὴν φωτογραφία μας οἱ Βασιλεῖς περιεγραζόμενοι τὰ παιχνίδια τοῦ ἐργασταρίου "Α. ΦΡΑΓΚΟΣ", Σ. Σταυροπούλου. Τοὺς ὑποδέχονται ὁ Κος καὶ ἡ Κα Σταυροπούλου. Ὡς γνωστόν, τὸ Ἐργαστάριον παιχνιδιών "Α. ΦΡΑΓΚΟΣ", ἰδιοκτησία κ. Σ. Σταυροπούλου καὶ κ. Μαρίας Σταυροπούλου (τὸ γένος Στυλ. Κουμαρά, ἀπὸ τῶν Μαρμαρᾶ), εἶναι τὸ μεγαλύτερον Ἐργαστάριον τῶν Βαλκανίων. Τὸ ἔργοστάσιον "Α. Φράγκος", εὐρίσκεται στὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀδριανοῦ 65, τηλέφ. 24.625 καὶ οἱ τιμὲς του εἶναι 40 ο/ο χαμηλότερες τῆς ἀγορᾶς. Πώλησις χονδρική καὶ λιανική.

Ἀπὸ τὴν Ἐγκαίνιον Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Ἐνώσεως Δημοσιογράφων - Ἰδιοκτητῶν Ἑλληνικοῦ Τύπου, πρὸς ἐγκρίσιν τοῦ νέου Καταστατικοῦ τῆς Ἐνώσεως. Στὴν φωτογραφία μας μεταξὺ τῶν ἄλλων διακρίνονται εἰς τὸ μέσον (τρίτη καὶ τετάρτη σειρά) οἱ συμπατριῶται δημοσιογράφοι κ. κ. Κλέαρχος Μιμίκος (ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι τῆς Ἀλώνης) ὁ διευθυντὴς μας κ. Νικ. Λαμπδαριδῆς (ἀπὸ τὰ Παλάτια τοῦ Μαρμαρᾶ) καὶ ὁ κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου ἀπὸ τὸ Πραστεῖο Μαρμαρᾶ

ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΙΑΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἱστορία τοῦ Μαρμαρᾶ

ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. Σ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΕΞΙΕ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ, ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Διοικήσεις Ρωμαϊκαί (σελίς βιβλίου 18-19-20)

Ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐπικρατήσεως τῶν Ρωμαίων ἡ χώρα διηρέθη εἰς διοικήσεις ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνά ἐν δικαστήριον.

Ἡ διαίρεσις ὁμοῦ αὐτῆς εἰς διοικήσεις ἐχοῦσας ἴδιον ἐκάστη διοικητὴν ἐτροπικώθη ἐπὶ Βεσπασιανοῦ, ἀποχωρισαντος μέρος τῆς Ἀσίας πρὸς σύστασιν διοικήσεως ἧτις ἐκλήθη Ἀνθυπατικὴ Ἀσία. Διὰ νόμου δὲ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίου δηλοῦται, ὅτι ἡ τροποποίησις αὐτὴ ἐγένετο τῆς αἰτίας τῶν Ἀσιασῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην προσεσηθήσαν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἀνθυπατικῆς Ἀσίας καὶ αἱ νῆσοι ἢ πόλις τῆς Ἐφέσου ἐκπρύχθη

πρῶτη μητρόπολις. Τοῦτο δὲ δὲν φαίνεται μεταβάλλον κατὰ τι τὰ δρια τῶν διοικήσεων, ἤδραθεν ὁμοῦ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθυπάτου ἐφ' ἐκάστης τῶν ἐπαρχιών. Πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλεξάνδρου Σευήρου ἐκάστη ἐπαρχία εἶχεν ἐπαρχον ἀπὸ Βεσπασιανοῦ ὁμοῦ μέχρι τοῦ Ἀντωνίου ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἀσίας φαίνεται ὅτι ἦσκει γενικήν μὲν τινα ἐποπτείαν ἐφ' ὅλων τῶν ἐπαρχιών τῆς Ἀσίας ἰδιαιτέραν δὲ δικαιοδοσίαν ἐν τῇ ἀνθυπατικῇ ἐπαρχίᾳ καὶ ταῖς νήσοις τοῦ Ἑλλησπόντου. (Σημειώσεις Ν. Δ. Συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Προκοννήσου καὶ τῶν λοιπῶν περὶ αὐτὴν κατοικοιμένων νήσων).

Αἱ διανομαὶ αὐταὶ τῆς ἀνωτέρας πολιτικῆς διοικήσεως οὐδεμίαν ἐπινηγκον μεταβολὴν εἰς τὰς παλαιὰς δικαστικὰς πρωτεύουσας, εἰς ἅς καὶ

Ἡ ἐν Πραστεῖο τοῦ Μαρμαρᾶ ἀγαθ. ἀδελφότης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἀπὸ τὴν 3η σελίδα
νοσταλγίας ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1924).
Βασίλειος Ζαριφῆς (πρὶν

πάλιν διετηρήθησαν τὰ ἀστικά δικαστήρια. Ἐπὶ Κωνσταντίνου ὁμοῦ πάσης τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας διαίρεθίσεως εἰς τέσσαρας διοικήσεις, ἡ Ἀνατολή ἀπέτελεσεν τὴν μίαν μόνην ἐξ αὐτῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διοίκησιν συμπεριελήθησαν πολλαὶ ἐπαρχίαι, ἐνῶ πρότερον ἡ διοίκησις περιωρίζετο εἰς μίαν μόνον δικαιοδοσίαν. Ἡ ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου διαταχθεῖσα αὐτὴ διαίρεσις τοῦ Κρότους διήρκεσε μέχρι τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

παλινοστήσωμεν, ἀπέθανεν ἐν Ἀρτάκη τὸ 1917).
Σπυρίδων Ἀντωνίου (ἀπῆλθε τοῦ κόμου ἐν Κωνσταντίνῳ τὸ 1928).

Σπυρίδων Θεοφάνους (ἐπέζησας πέντε ἔτη τοῦ βασιτισμοῦ ἐξεμέτρησε τὸ 47 ἐν Κ) πόλει 1927).

Μιχαὴλ Χαλβατζῆς (τὸν ἐκόλυπεν ἡ Ἀττικὴ γῆ τὸν Μάιον τοῦ 1941).

Κωνσταντίνος Βασιλῆς Ζμπερλῆς (στερηθεὶς τῆς θαλάσσης, ἐστερηθῆ καὶ τὸ 1930 ἐν τῷ 1930).

Ἐλευθέριος Ἰωαννίδης (ἀπέθανε μνημὴν ἀγαθὴν κείρει ἐν Χαλκίδι ἀπὸ τοῦ 1930).

Ὁ Δῆμαρχος Χατζῆ Βασίλης Ἀθανασίου (ὁ γενναῖος πλοίαρχος, ἐπνίγη στὴν Μαύρην Θάλασσα τὸ 1909).

Μία φωτογραφία πού μας θυμίζει λίγο παλιὸ Μαρμαρᾶ: Ἡ σανάλα τοῦ σωματιοῦ Μοναζοῦ, προηγουμένου Λοματίου Βατοπακιδίου (Μιμηροπούλου) ἀραγμένη στὴν ἀκροθαλασσιὰ τοῦ Νέου Μαρμαρᾶ. Μία στή σανάλα οἱ γυναικαὶ καὶ Γεωργ. Θεοφ. Διαμαντιδῆ καὶ Κωνστ. Γεωργ. Ταυτασόγλου. Στὸ βάθος διακρίνεται τὸ Σχολεῖο τοῦ Νέου Μαρμαρᾶ.

ΠΕΝΘΗ

ΚΩΣΤΑΣ ΓΚΟΡΤΖΗΣ

Ἐπέβησεν τὴν 18 Δεκεμβρίου 1949 ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του καὶ ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἁγίου Λουκά (Πατησίων), ὁ Κώστας Γκορτζῆς καταγόμενος ἐκ Χαλκίδος σύζυγος τῆς Κρυσταλλίας τὸ γένος Στυλιανοῦ καταγομένης ἐκ Μαρμαρᾶ. Ὁ μεταστάς διεκρίνετο διὰ τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν του ἀφοσίωσιν, τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος του καὶ ἔξοτιματὸ ὑπὸ τῶν γνω-

στῶν καὶ φίλων του. Εἰς τὴν τόσο σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν οἰ-

ΕΥΧΕΣ

Στὴν ἀγαπημένην μας ἐξαδέλφη Πόπη Γε. Στρατάρα, πού ἐτέλεσε τοὺς γάμους της μετὰ τὸν λαμπρὸν νύμφ. Εὐστράτιον Γ. Κορτζῆ, στίς 18-12-49 στὸν Πειραιᾶ, εὐχόμεθα βίον ἀνθόσπαρτον καὶ εὐτυχισμένον.

Οἰκογ. Η. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ Θεσσαλονίκη

Τὸν ἀγαπητὸν μου ἐξαδέλφον κ. Βασίλ. Φ. Μπούρη, κάτοικον Ν. Ἰόρκης, καὶ τὴν σύζυγόν του Καν. Θεοφάνου (τὸ γ. Γεωργ. Μουτρούβανου, ἀπὸ τὴν Ἀλώνη) συγχαίρω δλόθερμα γιὰ τὴν γιορτὴ τους.

ΜΑΡΙΑ ΡΟΔΟΚΛΑΚΗ

κογένειάν του ἀποτελοῦμένη ἀπὸ τὴν σύζυγον καὶ τὰς θυγατέρας του Ἀλκυστίν, Μαίρην, Σοῦλαν, τὴν μητέρα του καὶ λοιποὺς συγγενεῖς του εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, εἰς δὲ τὸν μεταστάνα τὴν γαίην ἐλαφράν. Οἰκογένεια ΘΕΟΦ. ΘΕΟΦΙΛΙΔΟΥ

Παναγιώτης Κοτιδῆς

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη στὸν Συνοικισμό Ν. Εὐγενείας (Πειραιῶς) μετὰ συμμετοχὴ πολλῶν συμπατριωτῶν ὁ Παναγιώτης Κοτιδῆς, πλοίαρχος ἀπὸ τὴν Ἀφθὼνη. Τοὺς οἰκείους του θερμὰ συλλυπούμεθα.

Ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ Παναγιῆ Κουταλιάνου

21 Σὲ λίγα λεπτά ἄρχισε ἡ παράστασις. Ἐφῆρε πρῶτα ὁ Ρεπέτος μπάλες καὶ ἄρχισε νὰ κάμῃ γυμνάσματα μ' αὐτές. Ἀπὸ τελείωσε αὐτὰ τὰ γυμνάσματα μὲ προσκάλει καὶ μοῦ εἶπε: «Κόπιασέ νὰ σηκώσῃς τίς μπάλες μου». Ἀπητήθησα ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι ἀγύμναστος θὰ ἔπρεπε νὰ γυμνασθῶ τουλάχιστον δέκα πέντε μέρες πρὶν ἐπιχειρήσω τέτοια γυμνάσματα, ἀλλὰ μὴ κ' ἐυρέθηκα ἐκεῖ καὶ μὲ προσκαλεῖ χάριν τῆς φιλοτιμίας μου θὰ δοκιμάσω. Ἐπειγὰ λοιπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦσαν οἱ μπάλες. Τὴν πρῶτην ἀπ' αὐτῶν πού ἐκείνος ἐσήκωσε μὲ μεγάλη δυσκολία τὴν ἄρπαξα τὴν σήκωσα στὴ στιγμὴ καὶ τὴν πέταξα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου πρὸς τὰ πίσω. Ἐφῆσε σὲ ἀπόστασι σαράντα βημάτων. Ὑστερα ἄρπαξα καὶ τίς ἄλ-

λες τίς ἐσήκωσα καὶ πέταξα κ' αὐτὲς σὲ ἀνάλογες ἀποστάσεις. Μοῦ παρουσίασε τότε ὁ Ρεπέτος ἕνα λάστιχο χονδρὸ, καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε νὰ τὸ τεντώσω. Τὸ πῆρα στὰ χέρια μου καὶ τὸ ἐτέντωσα μὲ τὴν δύναμιν πού ἔγινε δυὸ κομμάτια. Τῶν θεατῶν τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ἄλλαξε ἐκτός τοῦ Στέλιου πού χαμογέλοσε χαρούμενα. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς πῆγαν νὰ συστήσωσιν στὸν Ρεπέτον νὰ μοῦ δώσῃ χρήματα νὰ φύγω γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐξευτελώσω. Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ Διαμαντιδῆς καὶ μοῦ λέγει ὅτι ὁ Ρεπέτος τρέμει ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ ὅτι τοῦ ἔδωσε χρήματα νὰ μοῦ προσφέρῃ τὰ ὅποια κρατεῖ στὰ χέρια του γιὰ νὰ προσποιηθῶ ὅταν θὰ παλαίψωμε ὅτι μὲ ἐνίκησε καὶ νὰ πέσω

καὶ ὅτι νὰ προσέξω σὰν τίμιος Ἕλληνας νὰ μὴ ἀγορασθῶ. «Πῆς τοῦ» λέγω στὸν Διαμαντιδῆ, «ὅτι ἂν θέλει κρέας ν' ἀγοράσῃ ἄς πάει στὴν ἀγορὰ. Ἐγὼ κρέας γιὰ πούλημα δὲν εἶμαι.» Ὅταν δὲ μὲ τὸν Στέλιο φεύγαμε ἀπὸ τὸ θέατρο λέγω στὸν Ρεπέτον: «Τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ ἀνυπερθέτως θέλω νὰ παλαίψωμε.» Ἐπειδὴ ὁμοῦ αὐτὸς δὲν μοῦ ἔδωκε καμμιά ἀπάντησιν τόσο γιὰ νὰ τὸν ἐρεθίσω νὰ δεχθῆ ὅσον καὶ γιὰ τὴν ἠμωμένην γιὰ τὴν ἀπόπειράν του νὰ μὲ δωροδοκῆ προσέθεσα: «Θὰ σὲ κάμω θέλω νὰ ξεράσῃς διὰ τὰ μακαρόνια πού ἔφαγες στὴν Ἰταλία.» (ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Η 1^η ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ
ΕΣΠΕΡΙΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΑΙΘΟΥΣΑ «ΠΟΣΕΙΔΩΝ»
Μ. Στοάς και Νικήτα 2
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Θα κοπή η Βασιλόπι-
τα του Συνδέσμου
κατά τα ήθη και έθι-
μα της Πατρίδος μας
και θα έπακαλουθήση
διασκεδάσεις με Μαρ-
μαρινά όργανα.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΙΨΗ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΗ
Ε Ο Ρ Τ Η

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: στα
Γραφεία του Συνόμου
Όδός Νοταρά 47 δ
Τηλέφ. 43.579

ΠΡΟΟΔΟΙ ΝΕΑΡΩΝ
ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΩΝ

Κατά τας έφτεινάς
έιστηρίους έξετάσεις
στην Στρατιωτική Σχολή
Εόελπίδων έπέτυχαν και
είσηχθησαν προς εκπέ-
δευση με πολύ καλόν
βαθμόν οι νεαροί συμ-
πατριώτες μας Ιωάννης
Περικλή, Δημόπουλος
από την Κούταλη, κά-
τοικος Πολυγύρου Χαλ-
κιδικής, και ο έπίσης
Κουταλιανός Νικόλαος
Κίμ, Κωνσταντάκης, κά-
τοικος Χαλκίδος.

Τους νεαρούς συμπα-
τριώτας μας θερμά συγ-
χαίρουμε και εύχόμεθα
εις άνωτερα.

ΑΦΙΞΕΙΣ

Αφίχθη από τό εξω-
τερικόν ό συμπατριώτης
από την Αφθόνη κ. Νό-
στης, άσυρματιστής ά-
τμισπλοίων. Το εύχόμε-
στε τό καλώς ήλθε.

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Μία Χαρακηνή από
την Πόλη, ζητεί τόν ά-
δελφό της άν. ζή αυτός
στην Ελλάδα. Η ζήτου-
σα ονομάζεται Έλένη
είναι πνήντα έπί τών
ό πατέρας έφερε τό έ-
πώνυμον Κλώσας, ή Εύ-
λογημένος και ήταν ό-
ποδηματοποιός στο Γενή
Καπή της Πόλης. Ο
ζητούμενος άδελφός της
ονομάζεται Κωνσταντι-
νος ή Κώτας Κλώσας,
και στο Χαράκι έργάζο-
τανε στοός γρόπος ή
στ' άμπέλια. Οι γνωρί-
ζοντες άς μας γράφουν,

Χριστουγεννιάτικο Βοήθημα ΤΟΥ ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΑΣ ΜΑΣ

Ο Προικοννησιακός
Σύνδεσμος Πειραιώς δι-
νεχίζων την Χριστιανικήν
και πατριωτικήν του άλ-
ληλεγγύην έμοίρασε και
πάλιν έφέτος, την πα-
ραμονήν της πρωτοχρο-
νιας, χρηματικόν βοήθη-
μα σέ 60 φτωχές πατρι-
ωτικές μας οικόγένειες
έγκατεστημένες στην πε-
ριφέρεια της Έβρας του
και καταγόμενες από
τόν Μαρμαρά και τά
χωριά του, την Κούτα-
λη, τό Πασσαλιμάνι, και
την Αφουσιά.

Τά διανεμηθέντα χρή-
ματα συγκεντρώθηκαν
από εισφορές τών πα-
ρακάτω συμπατριωτών
πού με άξιέπαινη προ-
θυμία άπήντησαν στην
έκκληση του Συνδέσμου
για την ενίσχυση τών
φτωχών μας.

Έξαιρετικήν συγκίνη-
σιν έπροξένησαν στο Δι-
οικητικόν Συμβούλιον
του Συνδέσμου οι έπι-
στολές τών συμπατριω-
τών της Αμερικής, που
έσυνόδευσαν τά έμβόσμα-
τά των, οι όποιές, εκτός
τών άλλων, γενούν και
την έλπίδα για μία σο-
βαρότερη και περισσότε-
ρον οργανωμένη προσ-
πάθεια για να ενισχυ-
θοούν οι άναξιοπαθούν-
τες άδελφοί μας. Τις
ώραίς αυτές έπιστολές,
πού τιμούν τους άποστο-
λεις των για τά άνώτε-
ρα πατριωτικά και Χρι-
στιανικά των αισθήματα,
τά «Μαρμαρινά Νέα»
θα δημοσιεύσουν όδες
με την οσιράν λήψεως
άρχίζοντας από τό έρ-
χόμενο φύλλο των, λόγω
έλλείψεως χώρου στη
σημερινή πανηγυρική
τους έκδοση.

Τά χρήματα που έλθ-

ήσαν μέχρι στιγμής χονταί από τούς έξής
στόν Σύνδεσμο, προέρ-
σονται από τούς έξής

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Υιοί Ν. Γ. Κυριακίδου	Δρχ. 500.000.-
Ζαννης Α. Λεονταρης, άντι μνη- μοσύνου της συζύγου του Μα- λαματινίας επί τη συμπλη- ρώσει 6 έτών από του θανά- του της	» 500.000.-
Βαλάσης και Έλένη Τάσσοι, εις μνήμην του λατρευτού παι- διού των Τάσσοι	» 200.000.-
Μαρία Στανροπούλου (τό γένος Στυλ. Κουμαρά)	» 150.000.-
Άσημίνα Κ. Ροδοκάλλη, εις μνή- μην του άξέχαστου γιου της Νίκου	» 100.000.-
Θεοσεβή Παντελή και Κατίνα Κουκλάκη	» 100.000.-
Γεώργιος Καλαμποκίδης	» 100.000.-
Νικόλαος Γούνος	» 100.000.-
Παντελής Καρώνης	» 100.000.-
Ιωάννης Παπαδάκης	» 100.000.-
Χρήστος και Τάσσοι Μ. Χαλβατζή	» 100.000.-
Παναγιώτης Στεφανής	» 80.000.-
Κυριάκος Πίππας	» 75.000.-
Βασίλειος Ιωαννίδης	» 50.000.-
Δημήτριος Κολοβός	» 50.000.-
Άπόστολος Μαστροθανώλης	» 50.000.-
Χρυσόστομος και Βασίλειος Βα- σιλείου	» 50.000.-
Κωνσταντίνος Λιβανός	» 50.000.-
Διαμαγούλα Μίχα	» 40.000.-
Τριαντάφυλλος Κ. Γιουλιάκης	» 30.000.-
Κωνσταντίνος Βλαδ. Χριστοπού- λου (τό γ. Σ. Καλογεροπούλου)	» 20.000.-
Σύνολον Δρχ.	2.495.000.-

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Προηγούμενον Έθνος Πα- τριωτικόν μας Σωματίου Πίτα- πουργκ, «Ο Άγιος Έρμόλαος»	Δολάρια 50.-
Άθανάσιος Χ. Κομινούλης ή Δαμασκηνός	» 25.-
Αηγάκης και Άσπασία Πα- αχλάκη	» 20.-
Χρ. Παπανικολάου	» 5.-
Νικόλ. Πολιτάκης	» 5.-
Ι. Μ. Τερζής	» 3.-
Σύνολον Δολάρια	108.-

Τό Διοικητικόν Συμ-
βούλιον του Συνδέσμου
έκτός τών ιδιαίτερων εύ-
χαριστηρίων έπιστολών,
πού άπέστειλε προς τούς
δωρητάς, διαβίβάζει
προς αυτούς και δημο-
σίως διά τών «Μαρμα-
ρινών Νέων» τάς εύχα-

ριστίας του, και εύχεται
όπως ή άφραία πατριω-
τική και Χριστιανική
πράξις των εύρη μμη-
τάς όλους τούς δυναμέ-
τους να βεβαιήσουν συμ-
πατριώτας προς τό κα-
λόν των δυστυχούντων
άδελφών μας.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Την 27ην Νοεμβρίου
έ. έ. έγιναν οι έκλογαί
εις τά Ταταύλα τό Ηουρ-
τουλοός όπως λέγονται
σήμερον. Έπειδή υπήρχε
φόβος ότι οι παλαιοί θα
έκαμον κάθε δόλον διά
να μείνουν άλλα είκοσι
πέντε χρόνια στα παγ-
κάκια διά της βίας, έκι-
νητοποιήθησαν όλα τά
μέσα. Προκηρύξεις, με-
γάφωνα, πινακίδες, έφη-
μερίδες, έπέμβσεις του
Πατριάρχου, και πρόσω-
πα πρό παντός άνεπί-
ληπτα.

Μεταξύ τούτων, την
υπερτέρα θέσι σαν λά-
βαρο, είχε τό δνομα του
μεναδικού, λαϊκού, κα-
θηγητού της Θεολογίας,
και Διδασκάλου του Εύ-
αγγελίου. Ως ήτο έπό-
μενον εκέρδησεν ό συν-
δυασμός των άγνων ένο-
ριτών, όπου πλειοψηφούν
και οι μικρασιάται, και
είχε συμπεριληφθή και
ό καλός μας φίλος Βα-
σίλειος Ναούμ, ό πασι-
γνωστος στην Πόλη Κου-
ταλιανός ναυτηγός. Ό-
λους μαζί τούς εκλεγέν-
τας και ιδιαίτερας τόν
Κον Β. Ναούμ, συγχαί-
ρομεν θερμότατα.

Την Κυριακή 27 Νοεμ-
βρίου έγιναν εις τό γρα-
φικόν πρόστειον της
Κωνσταντινουπόλεως, τό
«Ορτάκιοί του Βοσπό-
ρου τά έγκαινα της αι-
θούσης του νεοϊδρυθέν-
τος Μορφωτικού Συνδέ-
σμου Μεσαχόρου. Προ-
ηγήθη λειτουργία και ά-
γιασμός εις τόν Ι. ναόν
του Άγίου Φωκά με λει-
τουργόν τόν παρεπιδη-
μούντα εις την πόλιν
μας ήγούμενον της έν
Θεσσαλονίκη Ιερέας μο-
νης των Βλατάδων Άρ-
χιμανδρίτην Κον Παγ-
κράτιον, ό όποιος και
με έμπνευσμένον λόγον
ένεψύχωσεν όλους και
ήύχθη καρποφόρον την
δράσιν του Συνδέσμου
έπειτα δέ ό Ιδρυτής Κος
Χρήστος Ζαρίφης (έκ
Πασσαλιμανίου εκήρυξε

την Έναρξιν της δράσεως
του Συνδέσμου, βάσει
του προγράμματος τό ό-
ποιον προβλέπει πολλά
τά καλά διά την νεο-
λαϊαν της συμπαθούς
κοινοτήτος.

Τόν κ. Χ. Ζαρίφην, ευ-
φήμως γνωστόν εις Κων-
σταντινουπόλιν, και εκ
της δράσεως του εις τόν
Φιλανθρωπικόν Σύνδε-
σμον Σταματούλ θερμό-
τατα συγχαίρομεν.

Συνεχιζόμενων των έκ-
λογών για ν' αναδειχθοούν
Κοινοτικές άρχές στις έ-
νορίες της Πόλης, έπέ-
τυχαν πλειοψηφίαν ό κ.
Βασίλειος Τοπτσόγλου
(γαμβρός του συμπατρι-
ώτου κ. Χρήστου Κανά-
κη) στο Σαλματοπούρκ,
και έξελέγη Πρόεδρος,
ό κ. Ιωάν. Ροδοκαλά-
κης από την Γαλλημή,
στην ένορία Ευλόπορτας
όπου και τό άγίασμα
των Βλαχερνών, και έξε-
λέγη επίτροπος, έπίση-
μέ μέλος της επίτροπής
του Πατριαρχικού ναού,
διωρίσθη επινεύσει της
Α. Θ. Παναγιότητος (έξ
Όφικίου) ό εκ Παλα-
τίων συμπατριώτης κ.
Κων. Χρ. Σταματιάδης.
Τους συγχαίρομε δλό-
θερμα για την εκλογή
τους.

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
ΝΕΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ
κ. Γ. Ν. ΦΩΤΑΚΗ

Ο Ιατρός Ν. Μαρμα-
ρά κ. Γ. Ν. Φωτάκης
μας έστειλε την πρό η-
μερών έκδοθείσαν μελέ-
την του με τόν τίτλον
«Η Φωνή της Πατρίδος».
Στό βιβλίον του αυτό,
πού άποτελείται από
88 πυκνοτυπωμένες σε-
λίδες, ό διοκεκριμένος
έπιστήμων εκθέτει τις
σκέψεις και ιδέες του επί
των προβλημάτων της
Έλλάδος, άξίας να με-
λετηθοούν από τόν πολι-
τικόν μας κόσμον ίδίως.
Γιατί δέν υπάρχει άμφι-
βολία ότι ό κ. Φωτάκης,
ως σοβαρός επιστήμων,
είναι φυσικόν να έχη ή-
δη σχηματίσει γνώμας
σοβαρές επί της γενικής
καταστάσεως της Έλλά-
δος και ως χώρας και
ως λαού.

Συγχαίροντες δλόθερ-
μα τόν κ. Φωτάκην του
εύχόμεθα καλήν επιτυ-
χίαν στοός αγαθούς του
σκοπούς τούς όποιους
επιδιώκει με τό έν λόγω
βιβλίον του.

Τους ευλόκισαν
για κάμποσες μέρες και
τους ξαναανάκριναν άλ-
λά ό φονιάς δέν άνακα-
πάνιδες του Πρασιού
και άρχισαν οι άνακρι-
(Συνέχεια στο έρχόμενο)

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΜΙΑ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

απτό την 5η σελ.
σταυρόνονται μεταξύ
τους κι ύστερα συγκεν-
τρωμένες ρίχνονται κατά
του Ληγάκη, που άμέ-
σως καταλαβαίνει τη ση-
μασία του. Τά παλλη-
κάκια χωρίς να ποδν
καμμία παραπάνω λέξη
μεταξύ τους είχαν συνεν-
νοηθή. Κεινη την στιγμή
ακούστηκαν τά σφουρί-
γματα τών άλλων τσομ-
πάνιδων, που είδοποιού-
σαν ότι βρίσκονταν κον-
τά τους. Με μία αιθόρ-
μητη κίνηση ό Ληγάκης
πού ήταν κι αυτός γερό
παλληκάρι, έφερε τό χέ-
ρι στο μαυρομάνικο μα-
χαίρι του. Κάμνει να τι-
ναχτή άπάνω και λέγει
«βρέ παιδιά, τρεις με
ένα» Δέν πρόφθασε να
δευτερώσει λέξη. Τά τσομ-
πανοράβδι του ζωηρού
παλληκαριού τόν βρήκε
κατάσβερκα και τόν σώ-
ρισσε κάτω. Σηκώθηκε
για λίγο—μια στιγμή ά-
πάνω, ατρίφαγύρισε περί
τόν άάωνα του, έκαμε
να χτυπήσιν κι αυτός,
άλλά στο άναμεταξύ
πρόφθασαν και οι άλλοι
τσομπάνηδες, που τόν
άποτελείωσαν με μία

ραβδιά ό καθένας τους.
Ο Ληγάκης ξαπλώθηκε
κάτω για να μη ξανα-
σηκωθή.

Ήταν ακόμα πρωί,
πολύ νωρίς, που μερικοί
άπ'τους εκτελεστάς έσα-
μάρωναν τά ζώα τους
για να πάνε στα κοπά-
δια τους στο βουνό, να
πήξουν τό γάλα τους,
να φέρουν της τσαντίλες
τό τυρί ή και τά φορτία
τους τά ζώλα στο χω-
ριό. Κανένα χωριανός
δέν υποψιάστηκε τίποτα
γι' αυτούς, που κάπως
άργά πήγαιναν στής δου-
λιές τους. Τό πολύ πολύ
ό κόσμος μπορούσε να
ή ή πως ό Γληγοράκης
τούς κέρασε παραπάνω
ρακι και τούς έκανε να
μη ξυπνήσουν στην ώρα
τους. Καμμία ιδιαίτερη
σημασία δέν δόθηκε σ'
αυτό τό άνοξεκίνημά
τους, γιατί όλοι ήξεραν
πως ό Γεώργιος ό Ψευ-
τογέωργης έβρινε μέρα
νύχτα στο βουνό και τά
σουριά δέν ήταν άφύλα-
χτα. Έτσι δημιουργήθη-
κε και ένα άλλοθι για
μερικούς άπ' τούς εκτε-
λεστάς.

Στό Μαρμαρά, στο
σπίτι του Ληγάκη, ή γυ-
ναϊκά του άνησυχεί, που
από δυό μέρες δέν φά-
νηκε ό άνδρας της να
φέρη μέσα στο σεμλέ-
του τά κομμάτια τό ψη-
τό κρέας, που συνήθιζε
να κουβαλά στοός δικούς
του έτοιμα. Την άνησυ-
χία της την πληροφορή-
θηκε όλο τό χωριό, άρ-
χισαν να κυκλοφορούν
φήμες—ότι πγιάστηκε σέ
ζώσκλοπή, ότι έκαμε
καυγά με τούς τσομπά-
νιδες τών άλλων χωριών
και ήρθαν στα χέρια και
μαζεμένοι οι τσομπάνη-
δες του ρίχτηκαν με τά
ραβδιά τους και τόν
σκότωσαν μέσα σέ κάμ-
μα ρεμματιά. Οι φήμες
έφθασαν μέχρι του Μουν-
τοδρι τ' ατύα (διοικητι-
κού ύπαλλήλου τών νη-
σιών της περιφέρειας), ό
όποιος όφου εξακρίβω-
σε ότι ό Ληγάκης είχεν έ-
ξαφανισθή από δυό-τρεις
μέρες και ότι ή εξαφάνι-
σή του κατά ήσαν πι-
θανότητα ώφέλιμη εις
έγκλημα ανέφερεν εις
τόν Καίμακαμην της Άρ-
τόκης τό γεγονός, ό ό-
ποιος έστεισε να έλθη

την επομένη στο Μαρ-
μαρά με τόν Εισάγγελέα
και ζαπιέδες προς δια-
λεύκασιν του άδικήμα-
τος.

Η έρευνα ζαπιέγων
και οδηγών τσομπάνιδων
στά βουνά και στα βο-
σκοτόπια δέ βάταξε
πολύ. Τό πτώμα του Λι-
γάκη βρέθηκε σέ μια
ρεματιά και έπιστοποιή-
θηκε ότι ό φόνος έγινε
προστά από τρεις μέ-
ρες από ραβδίματα
στον άχένα και στο κε-
φάλι.

Άμέσως ως ύποπτοι
πγιάστηκαν όλοι οι τσομ-
πάνηδες του Πρασιού
και άρχισαν οι άνακρι-

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΑΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Η Διεύθυνσις των «Μαρμαρινών Νέων»
γνωρίζει στοός συμπατριώτας τούς έγκατεστη-
μένους στα διάφορα μέρη της Γαλλίας ότι
άντιπροσωπός της Γαλλίας είναι ό κ. Δημ.
Ιωαννίδης, έγκατεστημένος στο Παρίσι

— 10, BIS AVENUE DES Gobelins —
και τούς παρακαλεί θερμά όπως του γράφουν
τά νέα των να τά δημοσιεύομε στο φύλλο.
Στόν κ. Δημ. Ιωαννίδη μπορούν επίσης οι
συνδρομηταί μας Γαλλίας να πληρώνουν τη
συνδρομή των.